

İŞÇİLER FİLİSTİN HALKININ YANINDA

İşçilerin vatani yoktur. Doğuştan enternasyonal bir sınıftır işçi sınıfı. Tüm yeryüzü onun kavga alanı, bütün ezilen halklar yoldaşdır.

Kendisini kurtarıırken tüm insanlığı kurtaracak olan sınıf olarak işçi sınıfı, tüm ezilenlerin sorunlarını kendi sorunu olarak ele almadan ulaşamaz hedefine. Bu yüzdendir ki, nerede zulme karşı bir isyan ateşi görürse sahiplenir işçi sınıfı.

Siyonist İsrail'in Filistin halkına yönelik saldırıları, yıkım ve katliamı sürerken, dünyanın dört bir yanında sokaklara çıkanlar işçi ve emekçilerdi. İşçiler, sadece protesto gösterileriyle yetinmedi. Bizzat "üretimden gelen gücünü" de harekete geçirdi. İtalya'da Livorno Limanı işçileri, limanlarından hareket edecek ve İsrail'in Ashdod Limanına silah ve patlayıcı yüklü konteynerler taşıyacak olan Asiatic Island Gemisi'ne yük yüklemeyi reddettiklerini duyurdular. Ve Liman yetkililerine gerekli kontrollerin yapılması konusunda raporlar gönderdiler.

Örgütlü liman işçileri, "Livorno Limanı, Filistin halkına yönelik katliamın suç ortağı değil" dediler. Ancak gemi, sendikası işçiler tarafından yüklenerek hareket etti. Sendikalı işçiler Livorno sokaklarında, Gazze'nin bombalanmasının derhal durdurulması ve Filistin halkıyla dayanışma için yürüdü.

Güney Afrika Cumhuriyeti'nde de Durban Limanı'nda işçiler, İsrail gemilerini boşaltmayı boykot kararı aldı. Güney Afrika Taşımacılık İşçileri Sendikası (SATAWU) bu kararı, Genel Filistin Sendikaları Federasyonu'nun (PGFTU), İsrail gemilerinin ve mallarının limanlardan ve havalimanlarından boşaltılmasının boykot edilmesi çağrısının ardından aldı.

Limana demirleyen İsraili Zim firmasına ait Zim Shanghai isimli geminin yükünün boşaltılması işçiler tarafından boykot edildi. Ve liman işçileri Durban kentinde bir araya gelerek Filistin'le dayanışma eylemleri yaptılar.

Güney Afrikalı liman işçileri, daha önce 2009 yılında, İsrail'in Gazze'ye yönelik saldırılarını protesto etmek için İsrail gemilerinin yükünü boşaltmayı reddetmişti.

MÜCADELE BİRLİĞİ GAZETESİ

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HER ŞEY EMEĞİN OLACAK 26 Mayıs - 9 Haziran 2021 / S 118 / 2TL

BİR DÜZENİN ÇÖKÜŞÜ

Haftalardır tüm toplum dizi film izler gibi suç şebekesinin "itiraflarını" izliyor. Daha dün kadar devrim saflarına birlikte tehdit savuran bu korkunç suç şebekesi, "bağırsak ortaklığı" bozulduktan sonra birbirine girdi. Keskin bir cüruf kokusu ortalığı kapladı. Herkesin bildiği sırlar bir kez daha ifşa olmaya başladı.

Ortaya saçılmaya başlayanlar daha şimdiden çürümenin ulaştığı korkunç boyutları göstermeye yetiyor. Kaçakçılık, kara para, uyuşturucu ticareti, haraç, haraç, gasp, tehdit, cinayet... Adım adım iktidar piramidinin en tepesine tırmanıyor açık edilen olaylar. Tonlarca kokain, birkaç on yıla yayılan siyasi cinayetler, kumarhaneler, yargıpolis eliyle kurulan kumpaslar, para sızdırmalar...

Özünde hikayeler yeni değil. Bu ülkede uzun süredir çok defa dile getirilen olaylar. Parça bölük sızanlar, kimileri dava konusu olanlar. Ama bu defa bizzat o suç şebekesinin içinden biri, hem de tüm dünyaya ilan ediyor bir bir.

Uzun iç savaş ve neredeyse kesintisiz hal alan krizlerinin etkisiyle çürüme ve yozlaşma burjuva faşist devletin kılcal damarlarına kadar yayıldı. Çeteleşme ve mafyalaşma, hem sermayenin, hem onun devletinin ana eğilimi oldu. Dinci faşist iktidar bu çürümeyi en uç noktalara taşıdı. Burjuva devletinin her tür kurumsal yapısı çözüldü.

Sonuçta sermaye-bürokrasi-mafya-siyaset ilişkisi organik bir yapıya dönüştü. Susurluk bunu açık eden meşhur örnekti. Mafya-siyaset-bürokrasi ağı orada tüm çıplaklığıyla ortaya saçılmıştı. Sermaye kısmı özenle saklandı.

Birilerinin "malına çökme" Türk burjuvazisinin doğuşundan beri alışkın olduğu temel "sermaye birikim rejimi" dir! Daha ilk başta Ermeni, Rum (ve belirli oranda da Yahudi) toplulukların "mallarına çökme" yoluyla çıktı yola. Devlet bürokrasisi ve bizzat burjuva siyaset kurumuyla muazzam bir şekilde kaynaştı. Mafyatik bir damar, Türk burjuvazisinin en temel özelliklerinden biri oldu her zaman.

Doğal çürüme ve yozlaşma eğilimi, toplumsal devrimin yarattığı baskı ortamında, faşist devletin çeteleşme ve mafyalaşmasıyla hızlandı. Dinci faşist iktidarın başı ve çevresinde öbeklenen sermaye grupları doğrudan çete, mafya, suç şebekesi olarak hareket etti. Mafya grupları da alenen dinci faşist iktidarın "koalisyon ortakları" haline geldi.

Tekrar edelim. Bu çürüme ve yozlaşma sınıflar savaşımının keskinleştiği koşullarda, devrimin baskısının yoğunlaştığı koşullarda sistemin çözülme ve dağılma dinamikleri denetlenemez hale geliyor. Savaşım keskinleştikçe yönetme yeteneğini daha çok yitiriyor "yukarısı" ve kendi iç kavgası daha bir denetlenemez, belirli bir düzeyde tutulamaz oluyor.

Sermaye cephesinin iç çelişki ve çatışmaları, "paylaşım kavgaları", bunların ifadesi olarak iç politik mücadeleler tüm örtülerden sıy-

rılarak keskinleşiyor. Tam da karşı-devrim cephesi, emekçiler karşısında tüm burjuva güçleri bir araya getirip toparlamak gerektiğini düşünüyorken, burjuva sınıfın bu iç parçalanmışlığı, bizzat emekçi sınıfların yükselen baskısının da etkisiyle, derinleşiyor.

Gözümüzün önünde sürüp giden kapışmalar, restleşmeler, tehditler, ortaya saçılan dosyalar, suçlamalar... Bir suç şebekesine dönüşen çürümüş yoz sistem, tel tel dökülüyor, tüm kurumsal yapı çözülüyor.

Şu anda ortalığa saçılanlardan çok daha kapsamlıları da çıkacak ilerde. Ve her "skandal", devrimin mızrak ucunun yöneldiği o odak noktasını, dinci faşist iktidarı, daha çok güçten düşürecek, daha çok hırpalayacak. Ama asla unutulmasın. Düzen içi muhalefetin aksine, emekçi yığınların çıkarı, özlem ve istekleri, o odağın yüzeysel değişimini değil, paramparça edilmesini gerektiriyor.

Aslolan o görünenin, tek odağın temsil ve ifade ettiği yapının yıkılmasıdır. Dinci faşist iktidarın ve dinci faşizmin yıkılması, emeğin iktidarının kurulmasıdır.

>>Editör...
FİLİSTİN'E SAHİP ÇIKMAK
KENDİ DEVRİMCİ
TARİHİNE SAHİP ÇIKMAK

Lübnan'ın işgali, Beyrut Kuşatması, Sabra ve Şatilla, FKÖ'nün sürgünü kabul ediliyle Lübnan'dan çıkan gerilla kuvvetleri... Askeri anlamda büyük bir geri çekilme, silahlı savaşımın neredeyse durma noktasına geldiği dönemlerdi 1982 sonrası.

Filistin Kurtuluş Örgütü'nün asıl gücü El Fetih'di. Arafat, 1982'de Lübnan'dan çekilme kararını diğer bileşenlere (FDKC, FHKC, Filistin Komünist Partisi, Saika ve diğerleri) danışmadan almıştı.

Kitle Eylemlerinde

Devrimci Değişiklik

C.Dağlı

2

Devrimci Dalga

Kolombiya Kıyılarında

Sinan Kaleli

4

Amerikan Emperyalizmi

Çöküyor

Taylan Işık

5

Burjuvalar Pandemiden

Besleniyor

İ.Cevat Çetiner

6

Erime Dağılma Sarmalı

Umut Çakır

7

3

KİTLE EYLEMLERİNDE DEVİRCİ DEĞİŞİKLİK

G. DAĞLI

BAŞYAZI

Pasif evrimciler, tarihte ve sınıf mücadelesinde devrimci değişiklikleri anlayamazlar. Halbuki evrim ya da tarihsel gelişim kendi içinde ani, nitel, devrimci değişiklikleri barındırır. Dünyada patlak veren gelişmeleri güncel olayları şu açıdan değerlendirmeliyiz. Devrimci komünist yayınlardan, küçük burjuva sosyalist hareketlerin her kesimine değin, herkes, kitle hareketlerine sürekli yer veriyor. Fakat, öзде, farklı bir bakışla. Devrimci komünist yayınlar yani Leninist Parti'nin yayınları olayları devrimci bir bakışla ele alıp buradan hareketle, kitle mücadelesindeki devrimci değişiklikleri ortaya koyarken, diğerleri kitle hareketinde ciddi bir değişim görmüyor; onlara göre evrim, edilgen biçimde devam ediyor.

Oysa gerçek hayatta, pratikte, emekçilerin toplumsal mücadelesinde başka şeyler gerçekleşiyor. Özellikle son yılların, dünya kitle hareket tarzı olarak, sokak çatışmaları, isyan ve halk ayaklanmaları her yerde yaygınlaşıyor. Olan şey kitle hareketinde dikkat çeken değişimdir. Devrimci değişiklik yeni ortaya çıkıyor değildir. Yaklaşık olarak, çeyrek yüzyıldır dünya genelinde yaşanıyor. Son zamanlardaysa birçok yerde halk ayaklanması olarak başladı ve devrime dönüştü. Bugün kitlelerin ortaya koyduğu eylemler, daha önce de görüldü. Fakat gitgide, daha doğrusu hızla, üst biçimlere dönüştü.

Burjuva egemenliğe karşı doğrudan eylemler, en küçük bir çatışmanın hemen isyanlara, ayaklanmalara dönüşmesi; tek kelimeyle devrimci yığınsal savaşım dönemin eylem karakteridir.

Sosyal reformistler, üst biçime çıkan ve devrimci karakter kazanan kitle eylemlerini sıradan, etkisiz, sonuç almaktan uzak eylemler olarak değerlendiriyor. Dikkat edilirse, doksanların ortalarından sonra dünyada gerçekleşen halk ayaklanmaları kadar günlerce, haftalarca, hatta aylarca süren büyük isyanlar, her yerde sosyal reformist hareketler dışında gerçekleşti. Eylemlerin inisiyatif devrimci kitlelerin eline geçti. Emekçi kitleler, henüz hazır değil diyerek, kitleleri etkisiz eylem alanlarına çekmek isteyen uzlaşmacı siyasetler,

aniden patlak veren ayaklanmaların ardında sürüklenir buldular kendilerini. Çünkü onlar emperyalist kapitalist sistemde oluşan devrimci durumu, yani yeni koşulları anlayamadılar. Halbuki, devrimci durumun olduğu her yerde kitle eylemlerinde olağanüstü artış meydana gelir. Devrimci durumun varlığına bağlı olarak eylemlerde de değişiklik görüldü. Doğrudan eylemler olarak sokak savaşları, isyan ve halk ayaklanmaları devrimci eylemlerdir. Bunlar sıradan eylemler değil, devrimci nitelikte eylemlerdir.

Devrimci durumda devrim güçlü bir olasılıktır. Pratikte olan, olasılığı gerçek haline getirdi. Birçok yerde, devrimci ayaklanma patlak verdi. Birçok yerde devrim gerçekleşti. Yoksa siz ayaklanmaların ve devrimin, devrimci durum olmadan mı meydana geldiğini düşünüyorsunuz. Ya da her gün gözlerinizin önünde olanları, basit bir "kıpırdanış" olarak mı görüyorsunuz. Her devrimci durum, devrime götürmemiştir, fakat genel olarak devrimci durum doğmadan bir devrim gerçekleşmez. Devrimci durum bir çok yerde devrime yol açtı. Bu etkin sonuç ise, tarihin kendi akışı içinde değil, -çünkü tarihin akışı yalnızca devrimin koşullarını oluşturur, bir devrim vermez- kitlelerin büyük, aktif, doğrudan eylemleriyle gerçekleşir.

Biz, devrimci nitelikli eylemleri iktidarın ele geçirilmesiyle -ki ele geçirme zoru gerektirir- bağlantılı olarak ele alıyoruz. Yani devrimci bir iktidar hedefleyen eylemleri devrimci eylemler olarak niteliyoruz. Tam da her gün, dünyanın birçok yerinde, gözlerimizin önünde meydana gelen şey budur. Bazıları "her gün gözlerimizin önünde gerçekleşen eylemlerin söz etmeyi -kendilerine ait olmayan bu ifadelerle- çok seviyor fakat gözlerimizin önünde cereyan eden olayların devrimci içeriğinden hiç söz etmiyor. Nedir, her gün herkesin gözlerinin önünde meydana gelen olaylar ve eylemler? Bunlar dolaysız başkaldırılardır. Tam da iktidarla ilişkili başkaldırılardır. Her kitle eylemi, her zaman iktidarı doğrudan hedeflemez. Devrimci durumun doğduğu koşullardaysa öne çıkan, baskın gelen eylemler, devrim-iktidar hedeflidir. Ya

da en küçük bir eylem bile, bu süreçte, büyük bir olaya ve genel başkaldırıya dönüşebilir. Kitle eylemlerindeki devrimci değişikliği görmek gerekir.

Emperyalist-kapitalist sistemin genelinde kitleler eylem içinde, devrimci eylemler sırasında devrimciyeleşir. Kitleler, ayaklandıkları her yerde, devrimci fırtınalar estiriyor. Öylesine devrimci bir enerji açığa çıkıyor ve öylesine mücadelenin en önüne geçiyor ki, yılların tecrübeli burjuva güçlerinin böyle bir ani gelişim karşısında elleri-kolları bağlı kalıyor. Devrimci kitleler, burjuvazinin ağır saldırıları ve kitle katliamları altında ilerlerken, yaygın cesaretin ve kitle kahramanlığının yeni örneklerini sergiliyor. Sosyal reformistler, Türkiye'de Kürdistan'da ve diğer yerlerde, devrimci kitlelerin çok gerisinde kalıyor. Şu paradoksa bakın ki geride olanlar ileride gidenlere, nasıl davranması gerektiğine dair nasihatlerde bulunuyor. Ayaklanmaya karar veren kitleler, ne bu nasihatleri dinler, ne de kimseyi dinler, onlar karar verdiği şeyi, pratikte yerine getirir.

Proletaryanın küresel düzeyde devrimci faaliyet içinde olması -diğer emekçi kitlelerle birlikte- sınırlı mücadelesinin gelişen eğilimi ve yönelimidir. Devrimci faaliyet kadın, gençlik, aydınları yani çok geniş bir kitleyi kapsıyor. Kitlelerin çıplak devrimci faaliyeti, yeni bir topluma geçişle bağlantılı olarak, burjuva egemenliği devrimci tarzda yıkmaya yöneliktir. Geniş halk kitlelerinin devrimci faaliyetinin ve bu faaliyetin aldığı devrimci savaşımın ne denli etkili olduğunu anlamak için, son yıllarda gerçekleşen ayaklanmalara ve devrimlere bakılmalı. Devrimci eylemleri durdurmak için, kurulan derinlikli burjuva savunma hattı devrimci yığınların şiddetli ve sürekli saldırıları karşısında çöktü. Devrimci saldırılar altında, burjuva gerici barikatlarının nasıl çöktüğünü gören kitleler buradan hareketle zaferin de kendilerinin olacağı bilinciyle hareket ediyorlar.

Sosyal reformistler ve diğer küçük burjuva hareketler, ezilen ve sömürülen kitlelerin dünyayı altüst eden devrimci eylemlerinden sonra, bile, kitlelerin güncel devrimi başaracaklarına dair en ufak bir güven duymuyorlar. Burjuvazinin

egemenliğine karşı ise tartışmasız bir güven içindeler. Kendilerini burjuvaziye zarar veremeyecek biçimde öyle konumlandıkları ki, emekçi halk kitlelerinin burjuvaziyi devirebileceğine en küçük bir ihtimal bile vermiyorlar. Komünist proletarya bu anlayışı tarihten çok iyi biliyor. Bu anlayışta olanlar, Ekim 1917 öngününde, Leninistlerin "Bütün İktidar Sovyetlere" sloganı karşısında; işçiler iktidarı koruyabilecek mi" diye kuşku duyuyorlardı. Peki ne oldu? Proletarya iktidarı ele geçirdi ve onu on yıllarca korudu. Günümüzde de proletarya bilgi, teori, pratik, deneyim ve entelektüel olarak çok daha ileri düzeyde. Yani, iktidarda kalacak bir nitelik ve yetkinliğe sahipler.

Devrimci komünist proletarya ve devrimci kitlelerle, sosyal reformist ve diğer küçük burjuva hareketler arasındaki anlayış ve pratik hareket farkı çok büyüktür ve temel niteliktedir. Sosyal reformistler ve oportünistler dünyayı yorumlamakla yetinirken, devrimci kitleler pratik yolla dünyayı değiştiriyorlar. Onlar ki, tarihin en büyük devrimini ve en büyük toplumsal-ekonomik dönüşümlerini gerçekleştiriyor. Uzlaşmacı siyasetler ne kadar küçümsese de proletaryanın davası ve tutkuları çok büyük. Onlar, büyük amaçlarını ve tutkularını gerçekleştirmek için emperyalist kapitalist sisteme karşı tüm zamanların en büyük devrimci hareketini geliştiriyorlar. Proletaryanın devrimciliği yalnızca eski toplumu yok etmek ve eski iktidarı devirmek değil, yeni bir toplum kurmaktır.

Kendilerini burjuvaziye yakın olarak konumlandıranlar, bakış açıları yönetenlerin görüşlerinin etkisinde kalanlar, emekçi kitlelerin, uzun bir mücadele sürecinden geçerek değişime uğradığını, bilinçli ve gelişkin bir entelektüel düzeye sahip olduğunu anlamıyorlar. Sınıf mücadelesi tarihi ve sosyalizm tarihi bunun somut kanıtıdır. Komünist proletarya, devrimci kitleler dönüp sizin reformist ağzınızdan çıkacak sözlerle bakmayacaktır. Bu insanlar, devrim için en enerjik ve bilinçli eylemlere kalkışırken, sizin lütfedip hareketlere iştirak etmenizi beklemeyecekler.

İşçi ve emekçi kitlelerin dövüşe dö-

vüşe devrimci eğitimden geçtiğini, gelişkin, militan bir sınıf durumuna geldiğini görün. Dünyanın her yerinde, bu insanlar sizi aşarak sizin engellemelerinize rağmen ayaklanıyor, yeri göğü birbirine katıyor. Bu topraklarda Gezi Haziran Halk Ayaklanması sizin dışınızda, sizin engellenenize rağmen gerçekleşti. Kitlelere güvenmediğiniz için 31 Mayıs halk ayaklanmasını hayal bile edemezsiniz. Gezi ve aynı dönemde dünyanın birçok köşesinde yapılan eylemler, isyan ve halk ayaklanmaları kitlelerin bilincinde ve mücadelesinde meydana gelen devrimci değişiklikleri gözlerimizin önüne seriyor. Evet bütün bunlar her gün gözlerimizin önünde gerçekleşiyor. Kadınların bu süreçte, kadınların kurtuluşu hedefiyle yaptıkları eylemler küresel başkaldırıları tarihe geçti. Devrimci gençliğin ayaklanma ve devrimde nasıl etkin bir rol oynadığı da tarihe mal oldu. Bütün bu gelişmeler, gözlerimizin önünde oluyor. Ama siz o kadar gerisiniz ki, gözlerinizin önünde olan olayları bile kavrayamıyorsunuz.

Buradan şu sonuç çıkar ki, sosyal reformistler ve genel olarak küçük burjuva sosyalist hareketler, ekonomik toplumsal ve politik gerçekleri, tarihsel somut olguları anlama ve açıklama yöntemi ezbercilerdir, bilinçsizdir. Kavramları yorumlamaları, bundan farklı değil. Leninist parti gerici terimini, sınıfsal, toplumsal temeline oturtacak burjuva gerici, kapitalist gerici emperyalist gerici olarak işleyince, ezberci sosyal formüller, leninist yayınlara bakarak, gerici ifadesini buna göre düzeltme yoluna gittiler, fakat gerçek içeriğini anlamadan proletaryanın entelektüel yeteneğini küçümseyenler, devrimci işçilerin baskısı altında ifadelerini düzeltmek zorunda kaldılar. Devrimci işçiler çok ileride, sosyal reformistlerle çok geride. İnsanlığın kurtuluşu, proletaryanın devrimci rolünü yerine getirmesine bağlı, o devrimci sınıf ki bu rolünü her gün yeniden ve yeniden oynuyor.

Ölüm Size Yakışmıyor

Sevgili Yoldaşlarım

Mektubunu alalı günler oldu, cevap yazmayalı ise sanki yıllar... Hasan Hüseyin "Yılları sıksam bir avuç kalmaz, saatleri açsam evrene sığmaz" diyordu eşine yazdığı bir mektubunda. Şair adamın zamanı anlatışı da böyle oluyor herhalde. Benim içinse zaman, mahşerin dört atlısı. Ben de onun peşinden yayan yapıldık koşan bir çocuk...

Şimdi artık size ne yazsam buruk kalacak. Sibel yoldaş olmadan ya da aramızdan herhangi biri olmadan size mektup yazabileceğimi hiç düşünmemiştim. Livaneli'nin "Ay kocaman at kara" şarkısını çok severim ben, o şarkıda "etme eyleme ölüm, varmadan Kordoba'ya" deniliyor. Yoldaşlarımı hep sosyalizmi kuracak işçi arılar olarak düşündüm. Her birinizin devrimden sonraki günlerde güneşli ellerinizle arılar gibi çalışırken düşündüm. Bu nedenle hiçbirinize yakıştıramadım ölümü. "Ölüm size yakışmıyor destan yüzölçümler" dedim hep, ama işte ellerimizin arasından o güzel tebessümüyle, o ferah yüzüyle yoldaşımız, sevinçli bir destan dizer gibi güneşe süzüldü...

"Çift yürekli" yoldaşımız, Vefamız yok artık... Vefasız bir dünya olur mu hiç, olmaz ki diyorum... Günlerdir onun yazdığı şiirleri, mektupları, yazıları okuyorum... Okudukça içimdeki acı bulutlar aralanıp güneş gösteriyor yüzünü... Onurla, kavgayla, cesaretle dolu yaşamış eşsiz bir hayatın, hayatımıza çiçekler açtıran, tas tas güneşler döken dokunuşları... Diyorum ki, hepimiz bizdeki Vefa yoldaşımızı anlat-sak, hepimizden çok olacak... Şimdi muhtemelen içeriye yazdığı son mektup olan, bana yazdığı mektup elimde... Kaç kez okudum, neredeyse her satırını ezberledim... 19 Aralık sonrası hastane yatağında sol koluyla yazdığı ilk mektubu da yıllarca, canımdan kıymetli bir şey gibi taşıdım... Beni bilirsiniz, hiçbir şeyi saklayamam, koruyamam pek... Ama daha o gün biliyordum bu mektupların, günümüzün devrimci kahramanlarına ait sözler, duygular, düşünceler, mut-

luluklar, takılmalar vs. vs. olarak geleceğe miras olduğunu... Çıktığımda o mektubu koruyabilmiş olmanın gururunu hissettim, bir hazineyi devreder gibi devrederken yoldaşlara...

Şimdi pek çok şey var anlatması bir görev olan, ama ne zaman iki satır anlatmaya başlasam "Yıl 93... ODTÜ'ü gençler bizim memleket gelmiş, halamlara misafir olmuşlar. Sibel yoldaş heyecanla 'Ahmet Arif'in şiirlerini o kadar güzel okuyordu ki!' diyor... Anlaşıyor ki, kavgada mahir olduğu kadar sevdada da mahir..." duruyorum. Jack London, Martin Eden'i ilk yazmaya heveslendiği zamanları anlatırkenki hali gibi halim... O kadar güzel, o kadar büyük, o kadar eşsiz şeyler hissederken, anlatılması gerekenler o kadar onurlu ve yiğitken, sözler çok basit kalıyor... Oysa ben savaşa yoldaşlığımı anlatabilmek istiyorum... Moskova önlendinde ölümle burun burunayken, siperine geri dönen ve silahıyla Alman faşist ordusunun karşısına dikilen o askere, komutanının hiçbir kadına ya da erkeğe duyulmamış bir sevgi, aşkla bağlanışını... Cordoba yollarına düşen yolcunun ölümünden değil de, Cordoba'ya, İspanyol faşistlerinin kuşattığı kente vaktinde yetişememekten duyduğu korkuyu; ruhunda ölümünden büyük şeyler taşıyan yolcu anlatmak istiyorum... Yüreğin biraz soğuması gerekecek... Şimdi pek çok insan pek çok şey iletcektir... Ben kendi adıma, çok uzun değil, kısa zamanda bende emanet olanları anlatacağım...

Bu birkaç satırı hepimizin şimdi birbirimiz gibi olduğunu bildiğimden yazıyorum. Acı ve mutluluğun, gurur ve hüznün karışımı... Filistinli bir şairin dizeleri halimize tercüman oluyor "Yarımın üstünde yürümeyi öğretti bana celladın bıçağı / Hem de hiç yorulmadan yürümeyi"

Ve elbette koronadan öldü demeye varmıyor, dilim, yüreğim... Kolunu koparıyorlar, vücudunu hırpalıyor, ciğerini yırtıyorlar ve sonra bu savaş meydanı vücutta bir virüs yeni bir taarruza geçiyor... Dilim

varmıyor koronadan demeye... Siz de demeyin...

Sizleri çok seviyoruz... Vefasız bir dünya olur mu hiç, olmaz tabii... Unutursak, bağışlarsak kalbimiz kurusun...

Annem de mektup yazmak istediğini söyledi. Vefa'ya yazacakmış. Son görüşmelerinde takılmış annem Vefa'ya "Bak sakın ölme, sen ölürsen benim için devrim ölür" diye... Gülmüş Vefa yoldaş. Ben de dedim ki anneme "Eee sana demedi mi, ben ölürsem sen ne güne duruyon Ana" diye... "Zaten öyle dedi" dedi... Alırsınız o mektubu da sanırım...

Nazım Hikmet'in Sacco İle Vanzetti şiiri ile veda edeyim...

Yuvarlanıyor iri, sıcak damlalar

bakır yanaklarımızdan

Yuvarlanıyor iri, sıcak damlalar

kalbimizde!

Kalbimiz artık dar geliyor bize!

Koparak

kanlı sargıları

yaramızdan!

sokaklarda haykarmadayız

hep bir ağzdan!

Dişi bir kaplanız ki biz,

kara saplı bir hançer deldi yavrularımızın göğsünü!

Dişi bir kaplanız ki biz,

dişlerimizde taşıyoruz, altın başlı yavrularımızın

ölüsünü!..

Kin'in kızıl gönüllü sarı almına

sardık sevginin beyaz çiçekli örgüsünü!..

Kan geliyor kâinatın rengi bize!

Yuvarlanıyor iri, sıcak damlalar

bakır yanaklarımızdan

kalbimize!..

Onların cebinde fırkamızın bileti yoktu

Onlar, kurtuluşun kapısını varmay,

ferdin cesur hamlelerinden uman

iki saf ve namuslu çocuktu!

Ne milyonların rehberiydi onlar,

ne de inzibatlı bir devrim ordusunun askeri!

İhtilalin sıra neferydi onlar,

İhtilalin namuslu iki keferi.

Yanıyordu kanlarında şavka İtalya güneşlerinin.

Koştu lar temiz esmer alınlarla hayatın sesine,

dövüştüler yanında dövüşen kardeşlerinin

Yeni dünyaya düştüler; eski zulmün pençesine!

Yedi yıl ölümün karşısında gülerek durdular

Elektrikli iskemleyle

kadife bir koltukmuş gibi oturdular

Yüreklere dört bin volta yedi dakika dayandı

yandı yürekleri

yedi dakika yandı

Canı değildiler; kurban gittiler bir cinayete

kurban gittiler dolarların emrindeki adalete!

Hayatlarında olmadıysa da kitlelerin rehberi,

ölümleriyle şaha kaldırdı kitleleri

bu iki ihtilal neferi!..

Kissadan hisse!

Burjuvazi,

katletti içimden ikisini

bu iki ölü ölmeyen iki ölümüzdür!

Burjuvazi,

kavgaya davet etti bizi

davetleri kabulümüzdür!

Biz nasıl bilirsek hep bir ağzdan gülmesini,

biliriz öylece yaşamasını ölmesini

hepimiz - birimiz için,

birimiz - hepimiz için!..

Bir Yoldaşın...

Editör

FİLİSTİN'E SAHİP ÇIKMAK KENDİ DEVRİMCİ TARİHİNE SAHİP ÇIKMAK

Baş tarafı 1. sayfada

Oysa Filistin Demokratik Kurtuluş Cephesi ve Filistin Halk Kurtuluş Cephesi Lübnan'da kalıp savaşı sürdürmek politikasını savunuyordu. Sonuçta bu adım gerillaların Lübnan'dan çıkmasını, direnişin büyük oranda dağılmasını getirdi. Ayrıca Arafat önderliğinde FKÖ "diplomatik görüşmeler" yapıyordu.

Bu dönemde El Fetih bölündü, iç çatışmalar yaşandı. Arafat önderliği Ürdün Kralıyla anlaşta. FDKC, FHKC, FKP, Arap Kurtuluş Cephesi ve Arafat'tan kopan El Fetih grubu, 1985'te Filistin Ulusal Kurtuluş Cephesi'ni (FUKC) kurdular. 1986'da Şii Emel milisleri Arafat grubuna saldırdığında FUKC kuvvetleri Arafat'ın El Fetih'ine yardıma koştu. 1987'de uzlaşma sağlandı ve yeniden FKÖ çatısı altında birleşildi.

Kısacası, "sürgün dönemi" hem FKÖ'nün iç gerilim ve bunalımını artırdı, hem de direnişin üzerine neredeyse ölü toprağı serpilmesine yol açtı. Filistin Komünist Partisi'nin özellikle Batı Şeria'daki yoğun taban örgütlenmelerini saymazsak, işgal altındaki topraklarda FKÖ genel olarak güçten düştü. Yanlış anlaşılmayı önlemek için belirtelim. İşgal altındaki topraklarda Filistinlilerin direnişi hiçbir zaman durmadı. Protesto gösterileri, küçük ölçekli çatışmalar, o topraklarda kesintisiz olarak var oldu. Ama yoğun ve kapsayıcı bir düzeye hiç gelemedi. Taki 1987 sonuna kadar.

1987'de FKÖ çatısı altında yeniden birleşmenin sonucu, işgal altındaki topraklarda yürütülen faaliyetler arasında eşgüdüm sağlanmasında ki, işin aslı bu, 1987 Aralık'ta patlayacak I. İntifada'nın nesnel atesleyicisi olacaktı. Zaten ayaklanmanın hemen sonrasında El Fetih, FDKC ve FHKC, "İntifada Birleşik Ulusal Önderliği"ni oluşturmuşlardı. Daha sonra FKP de buna katılacaktı.

I. İntifada patladığı dönemde Mısır İhvan'ının (Müslüman Kardeşler) Filistin kolu, Hamas adıyla ayrı bir örgüt haline getirildi. Bir diğer dinci örgüt, 1970'li yıllarda kurulan İslami Cihad idi. FKÖ'ye karşı, özellikle de onun içindeki Marksist-Leninist örgütlerle (FDKC, FHKC) karşı ayrı bir odak oluşması, hem hareketin bölünmesi, hem de "sosyalist

tehlikenin" geriletilmesi adına bu iki örgütün önu İsrail tarafından dolaylı yollarla açıldı. Örneğin işgal altındaki topraklarda mahkeme kararı olmaksızın çeşitli siyasal önderler ülke dışına sürgüne gönderiliyordu. Bu yöntemle FKÖ bileşenleri sürekli ve yoğun baskı altında, güçten düşürülürken, bu iki örgüte göz yumuluyordu.

İntifada'nın hemen başlarında, 1988 yılında, Ürdün, Batı Şeria üzerindeki tasarrufunu FKÖ'ye bıraktı. Kasım ayında, Cezayir'de toplanan Filistin Ulusal Meclisi başkenti Doğu Kudüs olan Filistin devletini ilan etti. FHKC, İsrail'e çok taviz verildiğini belirterek Arafat yönetimini eleştirdi, ama çoğunluk kararına uyacağını söyledi. Hamas ve İslami Cihad ise bu karara karşı çıktı.

Filistin'de İslamci örgütlerin güçlenme dönemi bu dönemdir. O güne kadar genel olarak mücadelenin içinde olmayan, silahlı mücadele ile herhangi bir bağı olmayan, dolaylı olarak İsrail ve Arap gerici devletleri tarafından önu açılan bu hareketler, özellikle FKÖ'nün burjuva önderliğinin uzlaşmacı politikalarının yarattığı düş kırıklığı ortamında, bu politikalara karşı çıkarak ve sözünü ettiğimiz devletler tarafından paraya boğularak etki alanlarını geliştirdi.

Arafat önderliğinde El Fetih, İsrail'in varlığını tanıdığı açıkladı, iki devletli çözümden yana olduğunu belirtti ve terörizmi kınadı! Oslo'ya giden yol açılmıştı. Bu yol, baş aşağı gidilen bir eğik düzlemde. Arafat, kendisiyle birlikte FKÖ içindeki yapıları da prestij erozyonuna uğrattı.

Filistin halkı, "taş generaller"in öne çıktığı muazzam bir ayaklanmayla direnme yolunu seçerken, burjuva önderlik, bu ayaklanmayı uzlaşma masalarında sermaye yapma derindeydi. FHKC lideri Habaş, kişisel dostluğunu da kullanarak Arafat'ı bu yoldan vazgeçirebilmek için çok uğraştı. Oslo, gerçekte, devrimin bir tas çorba bile olmayan sahte anlaşma karşılığında satılmasıydı.

O tarihten sonra El Fetih eridi gitti. Tümünüle batağa saplandı. İlan ettikleri bu yönetim, yolsuzluk, rüşvet ve çürüme ile halkın gözünde tamamen tükeni. Sonuçta Gazze seçimlerinde Oslo sürecine

açıktan cephe alan Hamas yönetime geldi.

Her ulusal devrim, kaçınılmaz olarak sınıfsal ayrışmalar yaşar. "Ulusal birlik" güzel ve büyümlü bir sözdür. Lakin, çeşitli sınıfların siyasal temsilcilerinin tepede oluşturacağı "siyasal birlik", farklı ekonomik çıkarlardan kaynaklı olarak, ilk yol ayrımında dağılmaya mahkumdur. Filistin devrimi, özellikle 80'lerin ikinci yarısından itibaren bu dağılma sürecini yaşadı. Burjuva liderlik, önce devrimci hareketi alabildiğine sağa çekti. Sonra onu durdurma aşamasına geldi. Ardından da onun doğrudan karşısına geçti. Direnişin en güçlü örgütü bizzat direnişin karşısında yer alacaktı.

Bu süreç bizzat Arafat eliyle yürütüldü. Pek çok Filistinli'nin kanına giren ırkçı İsrail bakanı Zevi'nin FHKC gerillaları tarafından cezalandırılması sonrası FHKC Genel Sekreteri Ahmed Saadat, Arafat'ın emriyle tutuklandı! Ardından Ramallah'taki cezaevinden İsrail'in zindanlarına kaçırıldı. Arafat, yardımcısı Mahmud Abbas'ın (Ebu Mazen) karıştığı zehirleme olayıyla ortadan kaldırıldı. (Emperyalistler, İsrail ve Filistin burjuva sınıfı, Abbas şahsında en uğursuz, en işbirlikçi adamlarını bulmuş oldular. Bugün ortalığın alev alev yandığı ayaklanma günlerinde bile "durumu idare etme" derdinde olan kişidir kendisi.)

İsrail saldırıları hiç kesilmedi. Filistinliler yurtlarından sürülme devam etti. ırkçı Yahudi yerleşimciler adım adım Filistin topraklarına yerleştirildi. İşgal edilmiş topraklardaki Arap nüfusu, özellikle gençleri, asimile etme politikası güttü siyonist devlet. Böylece "Filistin sorunu" kökten halledilmiş olacaktı. Adım adım Kudüs de tümden ele geçirilecek, yeni nesiller İsrail çatısı altında eriyip gideceklerdi. Ama Şeyh Cerrah olaylarının tetiklediği ayaklanma hiç de öyle olmadığını gösterdi.

Bu defa ayaklanma bizzat işgal edilmiş topraklardaydı. Polislin şiddeti, ırkçı faşist Yahudi grupların vahşeti (Filistinlileri canlı canlı yakmak dahil) kar etmedi. Bu yeni bir İntifada idi.

İkinci nokta, FKÖ çatısının erozyona uğratıldığı Filistinli devrimci örgütler yeniden güç topladıklarını gösterdiler. Aradan geçen zaman diliminde sa-

vaşa aktif olarak katılmaktaydılar. FHKC, İşgalcileri Yeneceğiz başlığıyla geçtiği açıklamasında "Halkımız bu saldırının karşısında bir an bile susmadı ve direniş ilkesinden hiç vazgeçmedi. Filistin'in tüm şehirleri, mülteci kampları ve köylerinde halk ayağa kalktı. Kudüs'ün Şofat mahallesinden Abudis'e kadar, Hayfa'dan Batı Şeria'ya, Nasıra'dan Gazze'ye kadar. Batı Şeria ve 48 Topraklarındaki Filistinli gençlerinin sapanları, molotofları ve taşları Gazze'deki direnişilerin roketleriyle birleşti. Filistin halkının tamamı, ortak iradesi ve ortak geleceği etrafında bir kere daha toplandı. İşgal edilmiş toprakların her parçasındaki halkımız tek beden olduğunu, işgalcinin ve işbirlikçilerinin politikalarının bir halkın özgür olma ve onurunu koruma iradesini karamayacağını gösterdi." diyerek direniş selamladı ve sekiz maddelik bir çağrı yayımladı.

Sonuçta devrim kendi küllerinden yeniden ve yeniden doğuyor. Siyonist rejim tam "her şey bitti, kazandık" derken, İntifada daha güçlü bir şekilde doğruluyor topraktan. Varlığı devrimle özdeşleşmiş bu muazzam halk, devrimin yenilmezliğinin cisimleşmiş hali olarak kavgaya atılıyor.

Son söz olarak... Bu yiğit halk ve harcı enternasyonalizmle karılmış bu devrim, en güçlü dayanışma eylemlerini hak ediyor. Sözümlüğün bu kısmı, kendimize, bu toprakların sosyalist hareketine.

Türkiye ve Kürdistan sosyalist hareketi Filistin devriminin organik parçası olmuş, o topraklarda kendi canını ortaya koymuş, Filistin saflarında savaşmış bir harekettir. Her iki ülke sosyalist hareketinin sayısız savaşçısı Filistinli yoldaşlarıyla birlikte toprağa düşmüştür. Böyle bir tarihsel bağa sahip olan sosyalist hareket, Filistin halkıyla dayanışma meselesini dinci çevrelerin pragmatist ve yer yer anti-semitik eylemlerine bırakamaz. Ayaklanmanın daha ilk günü sokaklara çıkması gerekenler bu toprakların sosyalistleridir. Ve herkesten önce de bizzat Birleşik Mücadele Güçleridir.

Filistin devrimine sahip çıkmak, sosyalist hareket açısından kendi devrimci tarihine sahip çıkmaktır.

Zafer Filistin Halkının Olacak!

TKEP/Leninist Merkez Komitesi, 12 Mayıs günü yaptığı bir açıklama ile kavga ve enternasyonal mücadele çağrısı yaptı.

"Siyonist İsrail'in Şeyh Cerrah mahallesinde Filistinlileri yurtlarından sürmek istemesi yeni bir isyanı tetikledi. 7 Mayıs'ta başlayan bu yeni saldırı dalgası, Batı Şeria'nın üçte birini ihlak etme planının devamıdır. ABD'nin 'Yüzyılın Barışı' işte böyle bir vahşet!

Varlığı insanlığa karşı bir suç olan siyonist devlet, on yıllardır Filistin'i Araplardan 'arındırmaya' çalışıyor. ırkçı faşistlerden oluşan 'Yahudi yerleşimcileri' bölgeye taşıyor" denilerek sürecin özetlendiği açıklamada, Filistin halkının karşısında sadece siyonist rejim değil, ABD emperyalizmi ve bütün emperyalist sistemin olduğu söylendi.

"Filistin halkı devrimcidir! Tarihin en ağır bedeller ödeyen halklarından biridir. Dişine kadar silahlı vahşi düşman karşısında devrim bayrağını bir an olsun düşürmedi yere. Bu son saldırılara da boyun eğmedi. Başta Filistin Halk Kurtuluş Cephesi olmak üzere tüm Filistinli devrimci örgütler, bu son vahşet karşısında harekete geçti. Düşman mevzilerine füzeler gönderdiler" denilerek Doğu Kudüs'teki vahşi saldırının tetiklediği ayaklanmanın, tüm dünyada yankılandığı vurgulandı.

"Panic ve korku şimdi İsrail saflarında! Siyonist yönetim, şimdi, ateşkes arabulucuk yapсын diye Mısır'ın kapısını çalıyor" denilen açıklama, "Filistin halkı ve tüm dünya halkları bu kavgayı zafere ulaştıracak! Bu, tarihin hükmüdür. Tarih sınıfsız, sömürsüz ve sınırsız dünyaya doğru akıyor. Emperyalist-kapitalist sistem yıkılıyor. Ne kadar zorbalık yaparlarsa yap-sınlar; başaramayacaklar! Zafer dünya emekçi halklarının olacak.

Gün kavga günüdür! Gün, Filistin halkıyla eyleme dayalı enternasyonal dayanışma için ileri atılma günüdür! Denizlerin, Teğmen Alilerin yolunda, devrimci eyleme dayalı enternasyonalizm yolunda ileri!" denilerek sonlandı.

NOT: leninist.net sitesinden alıntılanmıştır.

Faşist AKP-MHP iktidarı bir aya yakın zamandır Medya Savunma Alanları'na yönelik saldırılar düzenliyor. Bu saldırılarla Kürt ulusunun varlığı, demokratik kazanımları ve iradesi etkisiz kılınmak ve tasfiye edilmek isteniyor. Onun eşitlik ve özgürlük mücadelesini boğmak, bölgesel düzeydeki kazanımlarını yok etmek hedefiyle gerçekleşen bu işgal ve saldırganlıkta Türk devleti yalnız değildir. Bütün emperyalistler ve gerici bölge devletleri onunla birliktedir.

Bu işgal ve saldırganlık sadece Güney Kürdistan'la sınırlı değildir. Kürdistan'ın tüm parçaları, bu parçalardaki mücadele ve ağır bedellerle

Güney Kürdistan'a Yönelik İşgal Ve Saldırganlığa Karşı Çıkalım!

elde edilen tüm kazanımlar stratejik olarak hedeflenmektedir: Güney Kürdistan'da kalıcı askeri üsler kurmak ve bu üslerin sayısını artırmak; Rojava devrimini fiili olarak boğmak, tasfiye etmek; şeriatçı çeteler eliyle Batı Kürdistan'ın demografik yapısını değiştirmeye çalışmak ve bir bütün olarak dört parçadaki Kürt varlığını ve demokratik kazanımlarını tasfiye etmek!

AKP/MHP faşist iktidarı, Kürt ulusuna ve kazanımlarına saldırmak, Türkiye işçi sınıfı ve emekçi kitlelerinin bilincini de ırkçılık-şovenizm-milliyetçilikle zehirlemektedir. Onları bu zehirle kendi işgal politikalarına bağlamaya çalışmaktadır. Ağır ekonomik ve siyasal krizin tüm faturasını işçi ve emekçilere ödeten faşist iktidar, bu yıkımın onlarda yarattığı öfkeyi kontrol altında tutmak, etkisizleştirmek için her zaman olduğu gibi bu zehirden sonuna kadar yararlanmaktadır.

İçerde de stratejik Kürt düşmanlığı konseptiyle Kürt ulusuna saldıran faşist iktidar koalisyonu, HDP başta olmak üzere Kürt ulusunun ve ezilenlerin demokratik, devrimci tüm mevzi ve kazanımlarını tasfiye etmeyi amaç-

lamaktadır. HDP nezdinde politik olarak merkezleşen saldırganlık bu konseptin günceldeki adıdır. Bu bağlamda HDP'yi sahiplenmek ve dayanışmayı yükseltmek tayin edici bir görev ve sorumluluktur.

Kürt ulusunun dört parçada kan ve can bedeli yoğun emek ve mücadeleler sonucu elde ettiği bütün demokratik kazanımların savunulması başta işçi sınıfı olmak üzere, devrimci, demokratik ve ilerici dinamiklerin temel görev ve sorumluluklarından biridir. Güney Kürdistan'da sürmekte olan işgal örneğinde olduğu gibi, Kürt ulusunun kazanımlarını gasp etmeye yönelik tüm saldırılara karşı pratik tutum almak kimsenin kaçamayacağı tarihi bir görevdir.

Türkiye işçi sınıfı ve emekçileri, işgalci ve sömürgeci Türk devletinin mazlum Kürt ulusuna ve kazanımlarına karşı içerde ve dışarda yürüttüğü işgal, imha ve saldırganlığa karşı mücadele etmek gibi tarihi bir sorumlulukla karşı karşıyadır. Faşist iktidarın, Kürt ulusuna karşı elde edeceği her "başarı" Türkiye işçi sınıfı ve emekçi kitleler üzerindeki sınıfsal kölelik zin-

cirlerine yeni halkalar ekleyecektir. Baskı, sömürü, işsizlik ve yoksulluktan kurtulmanın yegâne yolu; ezilen ve sömürülen işçi ve emekçilerle kölelik dayatılarak iradesi ezilmek istenen mazlum Kürt ulusunun sisteme ve faşist AKP/MHP iktidarına karşı yürüteceği birleşik devrimci bir mücadeleyle mümkündür.

Birleşik Mücadele Güçleri olarak başta işçi sınıfı olmak üzere tüm emekçileri ve devrimci, demokratik toplumsal dinamikleri, faşist iktidarın Güney Kürdistan'a yönelik işgal ve saldırganlığına, mazlum Kürt ulusuna dönük imha, inkâr ve tasfiye konseptine karşı çıkmaya, onun haklı, meşru ve demokratik mücadelesini sahiplenmeye ve halkların kurtuluşu olan birleşik devrimci mücadeleyi büyütmeye çağırıyoruz!

Kürdistan'dan Filistin'e selam olsun direnen halklara!

Kürdistan'da serhıldanlar, Filistin'de İntifada kazanacaktır!

Yaşasın Kürt ulusunun onurlu mücadelesi!

Birleşik Mücadele Güçleri

Kadın Pikniğine Covid Cezası

18 Eylül günü Adana/ Dilberler Sekizinde Dünyaya Başkaldıran Kadınlarla piknik yaptığımız sırada, faşist devletin kolluk güçleri alana gelerek pandemiden kaynaklı piknik yapmanın yasak olduğunu gerekçe gösterip, kimliklerimizi alarak GBT yapıp, fotoğraflarımızı çekerek alandan ayrılmıştı.

Yapılan pikniğin üzerinden aylar sonra elimize geçen tebligatlardan 1593 sayılı kanununa göre: "Salgından korumak ve yayılmasını engellemek için alınması gereken tedbirler" kapsamında kişi başı 3150 tl idari para cezası kesildiğini öğrendik.

Faşist iktidarın, pandemi sürecinde işçileri, emekçileri, kadınları geleceksizliğe,

açlığa, yoksulluğa ittiğini biliyoruz. Göstermelik pandemi önlemleriyle kadınların mücadelesi engellenmeye çalışılıyor.

Biz kadınlar para cezalarıyla, baskılarıyla, engellemelerle yılmıyoruz. Kadınların bir araya gelmesinden, örgütlenmesinden, mücadele etmesinden korkanlara ve engellemeye çalışanlara inat mücadelemizi büyütüyoruz.

Baskılar, cezalar bizi yıldıramaz!
Dünyaya Başkaldırıyoruz

İkizdereli köylüler, yaşam alanlarını, yaşamlarını korumak için tekellere, hükümete ve jandarmaya karşı mücadeleyi sürdürüyor

DEVİRİMCİ DALGA KOLOMBİYA KIYILARINDA

Sinan Kaleli

Kolombiya haftalardır sokakta! Latinler'in bir numaralı ABD müttefiki... ölüm mangalarının, çeşitli uyuşturucu kartellerinin bir numaralı rejim destekçisi olduğu "narko-faşist diktatörlük" iki haftadır yoksul yerlilerin, işçilerin, geniş emekçi kesimlerin eylemleriyle sarsılıyor.

FARC ile Kolombiya devletinin Havana'da imzaladığı barış anlaşması sonrası üç yüzden fazla eski gerilla, bini aşkın toplumsal hareket önderi öldürüldü. Bu yüzden söz konusu barış anlaşması "öldüren barış" diye kodlandı.

Yani sözde "şiddet durdurma", "savaşın acılarına son verme" niyetine varılan uzlaşma, özünde eski FARC'ın teslim olmasından başka bir anlam ifade etmedi. Anlaşma maddeleri kağıt üzerinde kaldı. Washington'ın açık desteğini alan yönetim, paramiliter çetelerini, ölüm mangalarını sahadan hiç geri çekmedi. Siyasi cinayetler aralıksız devam etti. Toplum, devlet terörü ile baskı altında tutuldu.

Barış görüşmeleri sırasında Kolombiya yönetimi (Santos vardı başta, o da tıpkı bugünkü Duque gibi Uribe'nin adamıdır) kırsal nüfusu zorla şehirlere göçertti. Geniş alanlar bu şekilde insansızlaştırıldı. Barış anlaşmasından sonra ise bu bölgeler büyük toprak sahiplerine (koka ekimi için) ve uluslararası maden ve petrol tekellerine peşkeş çekildi. Kentlere doluşan yoksul köylüler gecekondulara sığındılar.

Zaten korkunç bir yoksulluğun pençesindeydi geniş yığınlar. Bir avuç zengin toprak sahibi, uyuşturucu baronu ve bunların beslediği kiralık katiller sürüsü dışında nüfusun büyük kısmı, pandemiyle birlikte yoksul yaşamlarını daha fazla devam ettiremez noktaya geldiler. Duque yönetiminin "vergi reformu", patlamak için fırsat kollayan birikmiş öfkenin genel bahanesi oldu. 28 Nisan'dan itibaren gösteriler başladı.

Ayaklanmanın ana üssü ülkenin ikinci büyük kendi olan Cali oldu. En ağır kayıplar da burada verildi. Narko-faşist yönetimin ilk refleksi, hızla gösterileri bastırmaya yönelmek oldu. Göstericilere ateş edildi. Ölenler ve yaralananlar vardı. Ama tam da bu tutum, isyan ateşine benzin dökmek anlamına geldi. Bir anda ayaklanma ülke geneline yayıldı.

Ayaklanmanın iktidarın ummadığı bir hızla büyümesi sonucu Duque, reform tasarısını yeniden görüşmek için geri çektiğini açıkladı. Ama göstericiler çok doğru bir şekilde bunun bir zaman kazanma ve ayaklanmayı güçten düşürme hamlesi olarak gördüler. Ulusal Grev Komitesi bu geri adımı kabul etmedi, tümünden gündemden kaldırılmasını istedi. İşçilerin Merkezi Birliği (CUT), Genel Çalışma Konfederasyonu (CGT), Kolombiya İşçiler Konfederasyonu (CTC) ve Kolombiya Eğitim İşçileri Federasyonu tarafından oluşturulan Ulusal Grev Komitesi, "Tasarının geri çekilmesi milyonlarca Kolombiyalıya zaferdir. Bununla birlikte geri çekme açıklaması eylemleri bitirmez. Sokaklardaki insanlar tasarının geri çekilmesinden çok daha fazla şeyler talep ediyor" açıklaması yaptı ve "Katliamların durdurulması ve sorumluların cezalandırılması; katliamlardan sorumlu olan ESMAD'ın (çevik kuvvet) dağıtılması, ordunun kentlerden çekilmesi, demokratik haklar ve özgürlükler, gösteri hakkının anayasal güvenceye alınması" taleplerini sıraladı.

Cali'de iktidar sivil yöneticilerin yetkilerini derhal askere devreden karname çıkardı. Olağanüstü Hal ilanı ile orduyu sahaya sürmüştü. Artık helikopterlerden insanlar taranıyor, polislin ötesinde bizzat askerler gösterileri acımasızca bastırmaya çalışıyor. Şehirler, şehirlere giden bağlantı yolları, her yerde eylemler var ve her yerde rejimin saldırıları, cinayetler var.

Ölü ve "kayıp" sayısı çelişkili. Ama her halükarda bu iki haftada 50 dolayında gösterici öldü, 300'ü aşkın gösterici kayıp. Ki bunların çoğu, genel olarak eylemin başını çeken gençler. Yaralı sayısı ise bini aşmış durumda. Gözaltında yoğun işkence var ve tecavüz saldırıları da yaygınlaşıyor.

Ulusal Grev Komitesi'nin yanında Ulusal Çiftçiler Koordinasyon Komitesi de, en başında beri eylemlerde yer alıyor. Yaptığı açıklamada iktidarın tasarısını geri çekme hamlesini "ulusal grev ve gösterilerin radikalleşmesini engellemeye çalışmak" olarak değerlendirdi. Yoksul köylüleri içeren bu örgüt, Cauca, Nariño, Valle, Huila, Catatumbo, Sur de Bolívar, Arauca, Casanare ve Boyacá bölgelerinde üyelerini eyleme çıkarıyor.

Polisin olaylara saldırı taktikleri, tek merkezden çıkma sermayenin artık evrensel özellik gösteren taktikleridir: Göstericilerin arasına sivil olarak sızma, provokasyon yaratma, içeriden bilgi toplama, paramiliter çetelerini göstericilerin üzerine salma, gösterilerde öne çıkan isimlerin tespiti ve sonrasında "kaçırıp kaybetme".

Bir başka dikkat çeken nokta, ELN komutanıyla yapılan söyleşiden anlıyoruz ki, kırsal alanda üslenmiş konumda olan gerilla örgütleri de, taraftarlarını kentlerde eylemlere yönlendiriyorlar. Ama kendi konumlarını eylemin destekçisi olmak şeklinde tanımlıyorlar. Ki bu, eşyanın tabiatına uygun olanlardır. Ayaklanma merkezleri kentlerdir. Bu anlamda savaşın merkezi de kentlerdir. Kırlarda üslenmiş gerillaların, eğer örgütlü bir silahlı halk ayaklanması söz konusu değilse, sürece etkin olarak katılamayacakları kendiliğinden anlaşılmalıdır.

Bu yüzyılın tüm devrimci patlamaları kentlerde gerçekleşti. Halk ayaklanmaları olarak gelişti. İşçi sınıfının ağırlığını koymasıyla (Mısır ve Sudan) ciddi başarılar kazandı. Kolombiya da bu genel kurala uyuyor. Yarım asırlık uzun gerilla savaşı, barış anlaşmasıyla çok büyük oranda sönümlense de halen devam ediyor. Onun başarı ve başarısızlıkları, genel sınıflar savaşına yaptığı etkiler, (devrimci durumun derinleşmesindeki etkisi, ve kuşkusuz, toplumun genelinde yarattığı genel militarist etki) göz ardı edilmeksizin, devrimin asıl can damarlarının kentler olduğu bir kez daha açığa çıkıyor.

Kolombiya'daki ayaklanma, son yıllarda Latinleri boydan boya dolanıp duran isyanların bir parçasıdır. Ayrıca daha pandemi öncesinde tüm dünyada art arda patlayan devrimci ayaklanmalar zincirinin bir halkasıdır. Bu seferki patlamanın vesilesi basit bir yasa tasarısı oldu. Lübnan'da "internet vergisi" idi, Türkiye'de "üç beş ağaç"! Sonuçta dünya devrimi dalgası bir "genel bahane" eşliğinde her kutada kırya vuruyor. Zaman geçtikçe dalganın hem boyu büyüyor, hem şiddeti ve hızı artıyor. Pandemi ise bu sürece olağanüstü bir katalizör olarak katılıyor.

Koşullar işçi sınıfından yana. Devrimden yana. Latinlerin en baskıcı diktatörlüklerinden biri olan Kolombiya'daki güncel ayaklanma, bu küresel gerçeğin bir kez daha yüzeye vurmasından başka bir şey değil.

Er ya da geç, dünya devrimi bir dizi ülkenin ileri fırlamasıyla daha güçlü kasırgalara dönüşecektir.

Filistin Devrimi Zafere Ulaşacak

Siyonist İsrail devleti Filistin halkını Kudüs topraklarından göç ettirmek ve siyonist nüfusu boşaltılacak yerlere yerleştirmek için 7 Mayıs'tan bu yana yeni ve kanlı bir saldırı dalgası başlatmış bulunuyor.

Saldırı, İsrail'in en gerici, siyonist kesimlerini Doğu Kudüs'e yerleştirmek üzere, Şeyh Cerrah mahallesindeki Filistinlileri yerlerinden, evlerinden çıkarma girişimiyle başladı. Filistin halkı, bu saldırı dalgasına devrimci eylemlerle yanıt verdi. Gençlik, devrimci kitle eylemi için sokaklara indi. Siyonist İsrail güçleriyle 10 Mayıs günü yaşanan çatışmalarda yüzlerce Filistinli yaralandı.

Filistin Halk Kurtuluş Cephesi, Filistin'in Kurtuluşu İçin Halk Cephesi gibi devrimci örgütlerin İsrail topraklarını hedef alan füze saldırılarına, siyonist İsrail, savaş uçaklarının ağır bombardımanıyla karşılık verdi. Aralarında çocuk ve kadınların da olduğu onlarca Filistinli bu vahşi saldırılarda yaşamını yitirdi.

Savaş devam ediyor.

Bu saldırı dalgası, İsrail'in ABD emperyalizmiyle birlikte geçen yıl hazırlayıp açıkladığı Batı Şeria'nın üçte birini ilhak etme planının bir parçası ve devamıdır. Filistin halkını Kudüs'ten göç ettirdikten sonra sıranın başka yerlere geleceği kuşkusuzdur. İsrail'in hedefi tüm Filistin halkını kendi topraklarından çıkarmak ve oralara dünyanın çeşitli yerlerinden topladığı, kendine sadık, bağlı insanları, yani siyonistleri yerleştirmek.

İsrail, bu saldırı ve girişimleri tek başına planlamıyor. Siyonist İsrail'in bu saldırıları tek başına yapacak ne gücü ne de cesareti var. Geçen yıl üç defa, bu yıl ise Mart ayında seçime giden İsrail, hala bir hükümet kurabilmiş değil. Ekonomik ve politik kriz içindeki siyonist İsrail devleti tarihinin en zayıf dönemini yaşıyor. İsrail

emekçi sınıfları, her fırsatta egemen sınıfa başkaldırıyor, devrimci kitle eylemlerine başvuruyorlar. Siyonist İsrail, işgal ve ilhak topraklarını genişleterek yıkımını önlemeye çalışıyor.

ABD emperyalizmi, İsrail'in başta gelen kalkanıdır. Hiçbir önemi olmasa da, Amerikan emperyalizmi Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyi'nden İsrail'i kınayan kararların çıkmasına bile izin vermiyor. ABD emperyalizmi'nin yanı sıra, İngiliz, Fransız, Alman emperyalistleri de siyonist İsrail'e kalkan görevi görüyorlar.

Nedeni basit ve anlaşılır: İsrail, emperyalist-kapitalist sistemin Ortadoğu'daki önemli bir halkası; Türkiye ile birlikte önemli bir karşı-devrim merkezidir. Dinci faşist iktidarın İsrail hakkındaki açıklamalarına kimse aldanmasın. İsrail'in güvenliğinin Ortadoğu'daki güvenliğinin sigortası faşist devlet ve hükümetleridir.

Ancak İsrail'in saldırı ve işgal-ilhak girişimleri İsrail ve ortaklarının hiç de arzu etmedikleri, hesaba katmadıkları sonuçlara yol açıyor. İran ve Suudi Arabistan, Kuveyt, Katar, BAE gibi gerici Arap devletlerinin çabaları, kuşatmaları, içten çökertme planları sonucu güçten düşen Fi-

listin devrimci örgütleri yeniden toparlanma, güçlenme ve geçmişteki etki güçlerine kavuşmaya başladılar. Filistin halkı, şimdi yeniden eski gücüne kavuşmaya başlayan Filistin Halk Kurtuluş Cephesi, Filistin'in Kurtuluşu İçin Halk Cephesi gibi devrimci örgütlerin öncülüğünde zafere ulaşacak.

Siyonist İsrail'in tüm Filistin topraklarını; dahası, tüm "vadedilmiş topraklar"ı ele geçirme plan ve politikaları, "iki devletli çözüm"ün nasıl bir aldatmaca olduğunu bir kez daha ortaya koymuştur. "İki devletli çözüm", uzlaşma politikası, emperyalistlerin Filistin burjuvazisiyle birlikte Filistin halkını oyalamak, aldatmak ve zaman kazanmak için ortaya attıkları bir yalandır. Siyonist İsrail'in tek çözümü vardır: "Vadedilmiş topraklar" dahil, tüm Filistin topraklarını ilhak ve işgal etmektir. Son saldırı, bu planın somut ifadesidir.

"Filistin Sorunu"nun tek çözümü, siyonist İsrail devletinin yıkılarak, yerine Yahudi halkını da içine alacak devrimci demokratik bir Filistin devletinin kurulmasıdır.

Gün bu devrimci hedef için mücadele günüdür. Gün, Filistin halkıyla eyleme dayalı enternasyonal dayanışma içinde olma zamanıdır.

Bu mücadele zafere ulaşacak! Çünkü onlar yıkılıyorlar. Çünkü tarih, halkların özgür biçimde yaşayacakları, baskı, sömürü ve sınırların olmadığı toplum biçimine doğru akıyor. Çünkü dünya işçi sınıfı ve ezilen sömürülen halklar, emperyalist-kapitalist zinciri kırmak için her yerde ayaklanıyorlar. Kahraman Filistin halkı, devrimci enerji ve kararlılığının arkasına tarihin bu akışının verdiği güçle zafere ulaşacak.

Denizlerin devrimci eyleme dayalı enternasyonal dayanışma ruhuyla, tüm gücümüzle Filistin halkının yanındayız!

Filistin Halkı İçin İsyan Et Başkaldır!

Filistin halkı bir kez daha katliamlarla, evlerinden zorla çıkarılma, topraklarının işgal edilmesi, katledilme ile, anavatanlarından etnik olarak temizlenmeye yönelik bir başka saldırıyla karşı karşıya.

Filistin topraklarını işgal eden siyonist İsrail, emperyalizmin emekçi halklara yönelik politikasının bir örneğini sergiliyor. Zenginliklerini arttırmak için işçi ve emekçiler üzerinde her türlü baskı ve sömürüyü mübah görenler, savaşların emekçi halklar ve kadınlar üzerindeki etkileriyle ilgilenmiyor.

Siyonist İsrail'in, Şeyh Cerrah Mahallesinde Filistinlileri yurtlarından sürmek istemesi yeni bir isyanı tetikledi. 7 Mayıs'ta başlayan bu yeni saldırı dalgası, Batı Şeria'nın üçte birini ilhak etme planının devamıdır.

Filistinli kadınlar hiç bitmeyecekmiş gibi görünen bu savaşın en ağır yaralarını almakta ve yaraları sarmaya çalışmaktadır.

Dünyada yaşanan savaşlara biz karar vermiyoruz ama savaşların en büyük bedellerini de biz kadınlar ödüyoruz. Tüm savaşlarda olduğu gibi Filistin'e yönelik siyonist işgalde de kadın, savaştan en çok etkilenen, bedeni maruz kalan ve nihayetinde ganimet olarak da görülendir.

İsrail'in on yıllar boyunca uyguladığı sayısız katliamda binlerce Filistinli vahşice öldürülmüş, kadınlar çocuklarıyla tehdit edilmiş, tacize ve tecavüze uğramış, hapse atılmıştır. Ancak hiçbir şey Filistin kadınlarını savaştan geri tutmamıştır. İntifalarda en önde yer almışlardır. Ön saflara atıldılar, mücadelenin öncüleri haline geldiler. İşgal kuvvetleriyle göğüs göğse çatıştılar; yakalanıp zindanlara atıldılar ama asla vazgeçemediler.

Dünyaya başkaldıran kadınlar olarak, işgalci siyonist İsrail'in karşısında Filistin halkının, Filistinli kadınların yanındayız. İşgalcilerin karşısında özgürlük savaşçısı olmak kurtuluşur diyen Leyla Halid'in uzlaşmaz mücadelesinin bir parçasıyız. Bizler de Filistin intifadasının kadınları gibi en öne çıkalm, savaş ve işgal saldırılarına karşı isyan edelim. Her yerde onların sesi ve Siyonizme karşı attıkları "taş" olalım.

**Filistin Halkı Kazanacak
İşgale Karşı İsyan Et Başkaldır
Dünyaya Başkaldırıyoruz**

FHKC'den Dünya'ya: İşgalcileri Veneceğiz!

Filistin Halk Kurtuluş Cephesi, İsrail'in Gazze saldırısı hakkında bir açıklama yayımladı:

"Siyonist işgalci ve yerleşimcilerinin, Batı Şeria, Gazze ve 48 Topraklarında yaşayan tüm Filistin halkına saldırısı ivme kazanarak sürüyor. İşgal Ordusu ve yerleşimci çeteleri son günlerde vahşet dolu insanlık suçları işlediler. Bunların başında Kudüs Şofat mahallesinde Filistinli Mohamad Abu Hdeyr'in yakılarak öldürülmesi ve Gazze'ye devam eden hava saldırısı geliyor.

Halkımız bu saldırının karşısında bir an bile susmadı ve direniş ilkesinden hiç vazgeçmedi. Filistin'in tüm şehirleri, mülteci kampları ve köylerinde halk ayağa kalktı. Kudüs'ün Şofat mahallesinden Abudis'e kadar, Hayfa'dan Batı Şeria'ya, Nasıra'dan Gazze'ye kadar. Batı Şeria ve 48 Topraklarındaki Filistinli gençlerinin sapanları, molotofları ve taşları Gazze'deki direnişçilerin roketleriyle birleşti. Filistin halkının tamamı, ortak iradesi ve ortak geleceği etrafında bir kere daha toplandı. İşgal edilmiş toprakların her parçasındaki halkımız tek beden olduğumu, işgalcinin ve işbirlikçilerinin politikalarının bir halkın özgür olma ve onurunu koruma iradesini kıramayacağını gösterdi.

Bu halk ayaklanması ve direnişin sürdüğü bu günlerde işgalci ise Gazze'ye karşı savaş çanlarını çalmaya başladı. Zaten Gazze, devam eden abluka, bombardıman, suikast politikası ve iç bölünmenin sonucunda olağan hayat koşulları sürdürmekten uzaktı.

Filistin Halk Kurtuluş Cephesi halkımızın ve toprağımızın içinde bulunduğu bu çok ağır koşulları göz önünde bulundurarak şu çağrıyla yapıyor:

- 1- Her yerde bir bütün olarak Siyonizme karşı mücadele etmek. Filistinlilerin silahlı mücadele hakkını savunmak ve bu mücadeleyi sürdürmek.
- 2- Filistinli örgütlerin askeri kanatlarının ortak bir plan ve çalışmasıyla İsrail işgal ordusuna karşı ortak bir cephe oluşturmak.
- 3- Filistin ulusal birliğini sağlamak için Hamas ve El Fetih'in gerekli adımları atmak için daha sahici ve hızlı davranması.
- 4- Halkımızın ihtiyaçlarını karşılamak, direniş güçlendirmek ve işgalcinin karşısında durabilmek için saldırı altındaki tüm toprağımızda halk komitelerini oluşturmak. Halkımızın, hedef olma ihtimali olan evlere canlı kalkan oluşturma pratiğini örnek almak ve geliştirmek.
- 5- Gazze'nin gügide zorlaşan hayat koşullarını hafifletmek için, kardeş ülke Mısır'dan Gazze Refah kapısını açmasını talep etmek.
- 6- UNRWA (Birleşmiş Milletler Yardım ve Çalışmalar Ajansı) ve Kızılhaç gibi uluslararası yardım örgütlerinin bu zorlu günlerde gereken görevlerini yerine getirmesi.
- 7- Mohamad Abu Hdeyr'in yakılarak öldürülmesi ve buna benzer insanlık suçlarının uluslararası mahkemelerde yargılanması için Filistin Yönetimi'nin gerekli çalışmaları yapması.
- 8- Direniş Filistin toprağının ve diasporasının her bulunduğu yerde sürdürmek. İşgalcinin karşısında her yerde mücadele etmek.

Filistin halkına sesleniyor ve diyoruz ki; mücadelede birleşelim. Ortak irademizi, mücadelenin sürekliliği ilkesiyle direnişe yansıtalım. Filistin'in en güneyinden en kuzeyine, nehirde denize kadar, tüm halkın ortak direnişinin işgalcinin tüm saldırılarının üstesinden gelebileceğine inanıyoruz.

Zafere kadar birlik içinde direniş." 10 Mayıs 2021

Filistin Halk Kurtuluş Cephesi (FHKC)

Taksim Meydanı'nda Filistin'le Dayanışma Eylemi

Birleşik Gençlik Meclisleri, Kaldıraç Üniversitesi, Sosyal Öğrenci Hareketi, "Nehirden Denize Filistin Özgür Olacak" pankartı açıp "İşgalciler Yenilecek Filistin Halkı Kazanacak", "Kolombiya'dan Filistin'e Direnen Halklar Kazanacak", "Nehirden Denize Filistin Özgür Olacak", "Yaşasın Halkların Ortak Mücadelesi" dövizleri taşıyarak "Katil İsrail Filistin'den Defol", "İşgalciler Yenilecek Filistin Halkı Kazanacak", "Filistin İçin İsrail'e Boykot", "Filistin Halkı Yalnız Değildir" sloganları atarak ajitasyon konuşmalarıyla Taksim Meydanı'nda yürüyüş yaptı.

Siyonist İsrail devletinin Filistin halkına bombalarla silahlarla günlerdir saldırdığını belirten devrimci gençler, Türkiye devletinin Filistin ile dayanışma söylemlerinin ise tamamen göstermelik olduğunu, İsrail ile ekonomik ve siyasi ilişkilerinin artarak devam ettiğini belirterek, iktidarı teşhir etti.

Yapılan konuşmada "Filistin için sahte gözyaşı dökenler Kürt şehirlerini bombalamaktadır. Türkiye'nin İsrail'e kurmuş olduğu askeri, diplomatik kirliliği Filistin'e yönelik saldırıları desteklemektedir. Bu ilişkiler sürdükçe devlet tarafından yapılan Filistin açıklamaları samimiysiz ikiye bölünür" denildi.

Devrimci gençler olarak başta Filistin halkı olmak üzere Ortadoğu halklarıyla enternasyonalist dayanışma içinde olduklarını ifade ederek, "Devrimci gençler için olarak Anadolu'dan Filistin halkına selam olsun" diyerek Filistin halkının intifadısını selamladılar.

Açıklamanın ardından sloganlarına devam eden gençlerin çevresi polis ta-

rafından ablukaya alındı.

Bunun üzerine gençler çevreden geçen halka yönelik konuşmalarla iktidarın Filistin halkıyla göstermelik dayanışmasının samimiysizliğini bir kez daha vurguladı. "Devrimciler Filistin için eylem yaptığında karşılarına polis barikadı kuruyor. Saray rejimi İsraille kirliliği ilişkilerini kessin. Biz Filistin'de direnenlerin yanındayız, onlar İsrail'le emperyalistlerle işbirliği derdinde. Devlet ise bizim Filistin halkıyla dayanışma eylemimize saldırıyor. Karşımızda, hamaseti bıraksınlar" diyerek polisin ve işbirlikçi devletin ikiye bölünmüşlüğüne işaret etti.

etti.

Gözaltı aracının gelmesi beklenirken, darp edilen devrimci gençler sloganlarını ve ajitasyon konuşmalarını hiç kesmeden sürdürdü.

Gençlerin enternasyonalist dayanışması halk tarafından ilgiyle karşılandı. Gençleri alkışlayarak destek veren polis gözaltına almasına tepki gösterildi.

Çevreden geçen pek çok kişi "Hani Filistin kardeş halktı, hani dayanışma lazımdı. Bu ne şimdi? Bu gençleri neden alıyorsunuz?", "Filistin halkıyla dayanışma diyorsunuz, dinci gruplara sesiniz çıkmıyor bu gençleri gözaltına alıyorsunuz. İkiyüzlü bu devlet" diyerek tepki gösterdi.

Eyleme yönelik saldırıda en az 15 kişi darp edilerek gözaltına alındı. Gençler, gözaltında da "Nehirden Denize Filistin Özgür Olacak", "Filistin İçin İsrail'e Boykot" sloganlarına devam etti.

İstanbul'da Filistin Halkıyla Dayanışma Eylemi

Siyonist İsrail devletinin Filistin halkına yönelik saldırılarına karşı Filistin halkıyla dayanışma eylemleri devam ediyor. 17 Mayıs günü İstanbul'da Birleşik Mücadele Güçleri (BMG), Birleşik Gençlik Meclisleri (BGM) ve İstanbul Emek Barış Ve Demokrasi Güçleri, İsrail devletinin Filistin halkına saldırısına karşı "Filistin'de Ve Her Yerde Direnen Halklar Kazanacak!" şiarıyla Levent'de bulunan İsrail Başkonsolosluğu önünde Filistin halkıyla dayanışma eylemi gerçekleştirdi.

BMG, BGM ve İstanbul Emek Barış Ve Demokrasi Güçleri, Levent Metro çıkışında toplanarak "İşgalci İsrail Kaybedecek, Direnen Filistin Halkı Kazanacak" pankartı açarak "İşgalci İsrail Kaybedecek Direnen Filistin Halkı Kazanacak", "Kahrolsun Siyonizm Yaşasın İntifada", "Filistin'de Düşene Dövüşene Bin Selam", "Biji Berxwedana Filistin", "Katil İsrail İşbirlikçi AKP" sloganlarıyla İsrail Başkonsolosluğu önüne yürüdü.

Yürüyüş sırasında "İşçiler, emekçiler, İstanbul halkı, siyonist İsrail devleti günlerdir Filistin halkına bombalarla, silahlarla saldırıyor. Evlerini başlarına yıkıyor, Filistin halkını katliyor. Şey Cerrah'ta başlayan Filistin halkını yok etme

çabası, Filistin halkının intifadıyla karşılaştı. Filistin'de intifada sürüyor Filistin halkı savaşıyor. Gün Filistin halkıyla dayanışmayı, emperyalizme karşı mücadeleyi ve savaşı birlikte büyüme günüdür. Gün Filistin halkıyla dayanışma günüdür" diye haykırdı.

İsrail Başkonsolosluğu önünde toplanan İstanbul Emek Barış ve Demokrasi Güçleri ise "Siyonist İsrail İşgaline Son. Tüm Anlaşmalar İptal Edilsin. Direnen Filistin Halkı Kazanacak" pankartının açtığı eylemde "Kürdistan'da Serhildan, Filistin'de İntifada", "Filistin'de Düşüne Dövüşene Bin selam", "Katil İsrail Filistin'den Defol" ve "Katil ABD, İşbirlikçi AKP" sloganları atıldı; "Nehirden Denize Özgür Filistin", "İşgalciler Yenilecek, Direnen Halklar Kazanacak" dövizleri taşındı.

Açıklamayı Halkevleri İstanbul Bölge Temsilcisi Zeynep Çelik ile İstanbul Tabip Odası Genel Sekreteri Osman Küçükosmanoğlu okudu. Katliam politikalarının Filistin'de devam ettiği belirtilerek, Filistin halkı selamlandı.

Açıklamada, "Filistin halkına yapılan haksız saldırı devam ederken İsrail işgal güçleri yaralıları yardım eden Filistin Kızılayı ekiplerine de saldırarak savaş ve insanlık suçu işlemeye devam ediyor. Filistinlilerin dört bir yandaki eylemlerine karşı İsrail işgal güçleri asker-sivil ayrımı yapmaksızın Gazze'ye çok yoğun bir saldırısı başlatarak yanıt verdi. Kentin altyapısını hedef alan İsrail işgal güçleri, 10 Mayıs'tan bu yana havadan ve karadan sürdürdüğü bombardımanlarda 58'i çocuk, 34'ü kadın olmak üzere 197 Filistinliyi katletti. En az bin 235 Filistinli de saldırılarda yaralandı" denilerek saldırı vahşetine dikkat çekildi.

Filistin halkının işgale karşı verdiği mücadelenin haklı olduğu vurgulanan açıklamada, hiçbir gücün bir topluluğun öz topraklarında hüküm sürmeyeceği belirtilerek, "ABD, İsrail'i değil 'terörist' olarak gördüğü Filistinli direniş örgütlerini kınayarak İsrail'i korurken, ABD işbirlikçisi Arap rejimleri de susup bir şekilde yaşananları sadece seyretmektedirler" denildi.

Eylem Filistin halkıyla dayanışmanın süreceği vurgulanarak sloganlarla sona erdi.

Birleşik Mücadele Güçleri, açıklamanın ardından pankartlarını Levent'te otobüs duraklarına astılar.

"Filistin'i Özgürleştireceğiz"

İzmir Emek ve Demokrasi Güçleri 18 Mayıs Salı günü saat 17.00'da Alsancak Türkan Saylan Kültür Merkezi önünde Filistin'e dönük İsrail saldırısını protesto etti.

Açıklamada basın metnini İzmir Emek ve Demokrasi Güçleri adına DİSK Ege Bölge Temsilcisi Memiş Sarı okudu ve açıklamada Filistin'deki saldırılara Türkiye halklarının sessiz kalamayacağını vurgulayarak "Filistin, Türkiye halkı için gzetlerin dış haberler sayfasında yer alan bir konu değildir. Filistin davası bizim davamızdır;

Filistin'in kurtuluşu bizim kurtuluşumuzdur. Türkiye halkı emperyalizme ve siyonizme karşı direnen Filistin halkının hep yanında olmuştur ve yanında

olmaya devam edecektir" dedi.

Hükümeti ve sermaye çevrelerini riyakârlıktan vazgeçmeye, İsrail ile bütün siyasi, askeri ve ticari ilişkileri kesmeye çağırın Sarı "Hamasi nutukları bırakın, gereğini yapın: İsrail'i boykot edin, yatırımları geri çekin, İsrail'e ve yandaşlarına yaptırımlar uygulayın! Bizler İzmir Emek ve Demokrasi Güçleri olarak Filistin halkının yanındayız. İşgalcilerden hesap soracağız... Filistin'i özgürleştireceğiz..." dedi.

Açıklama alkışlarla sona erdi.

AMERİKAN EMPERYALİZMİ ÇÖKÜYOR

Taylan Işık

Şüphesiz tek başına değil. Bir dünya imparatorluğunun tek başına göçüp gideceği düşünülemez bile. Amerikan emperyalizmi çökerken, bütün bir emperyalist-kapitalist sistem de çöküyor.

Amerikan emperyalizminin, daha geneli, emperyalist-kapitalist sistemin, kapitalizmin gücünün sınırsızlığına, hatta ölümsüzlüğüne inanan darkafahlara bu "kötü" haberi tarifsiz bir mutluluk içinde bildirdiğimizi de itiraf edelim.

"Kabe" niz gidiyor beyler! "Kabe" nizle birlikte bütün bir sistem çöküyor. İnsanlık, sömürsüz, sınıfsız, sınırsız bir dünyaya yelken açıyor. Bu, insanlık tarihinde yeni bir evreye girdiğimizin de ifadesidir.

Amerikan emperyalizminin çöküş süreci olduğu sonucuna nereden mi varıyoruz? Bunun o kadar çok kanıtı, emaresi var ki, kişinin bunları görmemesi için kör olması lazım. Nereden ve hangisinden başlayalım bu kanıt ve emareleri göstermeye? Baştan başlayalım ve Afganistan örneğini ele alalım.

Bu emperyalist haydut devlet, 2001'in 11 Eylül'ünde kendi "İkiz Kuleler"ini kendi elleriyle bir provokasyonla yıkıp Afganistan'ı işgal gerekçesi oluştururken, dünya işçi sınıfına, emekçi halklarına karşı bir dünya savaşı başlatıyor, dahası, Avrupalı emperyalistlere "ya arkamda dizilir hizaya gelirsiniz ya da sonuçlarına katlanırsınız" mealli meydan okuyordu. Baskı ve terörün dozu, "demokratik Avrupa"da Marx'ın kitabını taşımamanın dahi suç haline getirildiği düzeydeydi.

Önde ABD emperyalizmi, arkasında finosu durumundaki İngiliz emperyalizmi ve diğer emperyalist devletler, NATO örtüsü altında Afganistan'ı işgal ettiler. Uzatmadan geline noktayı ve sonucu Amerika'nın Kabil büyükelçiliği görevini vekaleten yürüten Ross Wilson'nun ağzından söyleyelim. Şöyle:

"Amerika, birkaç yıl önce artık şu sonuca ulaştı ki, Afganistan savaşı bir çıkmaza girmiştir ve biz, sonunda bu savaştan zaferle çıkamayacağız; Afganistan ve Taliban sorununu tam olarak çözemeyeceğiz. Tek doğru yol siyasi çözüm yolları bulmaktır" Başka söze gerek yok.

Amerikan emperyalizmi, Sovyetler Birliği ve Afganistan'ın devrimci demokratik hükümetine karşı bizzat kendi elleriyle örgütleyip silahlandırdığı Taliban adlı tosuncuklarına yenilmiştir. Şimdi, arkasına bakmadan kaçmanın yollarını arıyor.

Bu bir.

İkinci örneğimiz Ortadoğu ve Irak'a ilişkindir. Biliniyor, 2019'da, Trump yönetimindeki Amerikan emperyalizmi bir gece aniden tweet üzerinden, Rojava'nın bazı bölgelerinden çekileceğini açıkladı. Bu, Türkiye'nin işgaline zemin hazırlamak içindi. Bu doğru ama sadece bu kadar değil. Amerika'nın kararı aynı zamanda Ortadoğu'dan çekilme politikasını yürürlüğe koymanın ilk adımıydı. Biliniyor, bu kararın ardından ABD ordusu, şaşkın ördek ya da yumurtlayacağı yeri şaşırılmış tavuk misali, askerlerini bir oraya bir buraya çekti. Bir çekti, bir gönderdi, ne yapacağına bilemez haldeydi. Sonunda, petrol yataklarını Suriye ordusundan korumak bahanesiyle Deyr el Zor'a konumlanma kararı aldı. Şimdi, miktarı açıklanmayan sayıda askerle orada. Elbette, IŞİD çetelerini korumak amacıyla...

Rojava'nın kimi yerlerinden çekilme kararıyla yaklaşık eş zamanlı, Irak'taki askeri üslerinin bazılarını da boşaltmaya başlamıştı. Irak işgali biliniyor. Irak'ı yerle bir edip talan ettikten sonra, sonsuza kadar orada kalacağını hesaplıyordu. Ancak füzeler Amerikan askerlerinin tepesine yağmaya başlayınca kalıcı olmadığını ilan etmek zorunda kaldı. Bu açıklama da Amerikan askerlerini füzelerden korumaya yetmeyince daha güvenli bölgeye, Barzani-KDP hakimiyetindeki G.Kürdistan'a sığınmaya başladı. Şimdi hızla oraya çekiliyor. Sonrasını kendisi de bilmiyor.

Devam edelim ve bu sefer Latin Amerika'ya bakalım. Amerikan emperyalizminin, babasının tarlası ya da çiftliği olarak gördüğü Latin Amerika ülkelerinde de artık istediği gibi at oynatmadığını, planlarını hayata geçiremediğini, işçi sınıfının, emekçi ve ezilen halkların direnç duvarına çarptığını görüyoruz.

Bunun en çarpık iki örneği Venezuela ve Boliviya'dır. Kısaca, Amerikan emperyalizmi, arkasına Avrupalı emperyalistleri de almasına rağmen Venezuela'nın demokratik-halkçı iktidarını ve lideri Maduro'yu devirip Guaido denen kuklasını iktidara getirmeyi başaramadı. Avrupalı emperyalist devletler umutlarını kestiler. Amerikan emperyalizmi, hala kuyruğunu dik tutmaya çalışsa da, gerçekte artık yapacak bir şey olmadığını anlamış görünüyor. Öldürücü ablukayla yetinmek zorunda kalıyor. Boliviya'da ise tam bir hezimet yaşadı. Darbeyle iktidara getirdiği Jeanine Anez emekçi ve yoksul halklarla işçi sınıfının direnişine ancak bir yıl dayanabildi. Şimdi Boliviya zindanlarında, halkların onu yargılayacağı günü bekliyor Anez. İktidar tekrar sosyalist eğilimli güçlerin eline geçti.

Amerikan emperyalizminin dış politikalarındaki iflasın en trajik-komik olanı ise, "Ukrayna krizi"nde, Karadeniz'e gözdağı ve olabirirse savaş için göndermek istediği iki savaş gemisini, Rusya'nın dış göstermesi karşısında gerisin geri çekmesiydi. Bu tornistan, 2000'li yılların hemen başında dünyaya meydan okuyan ABD emperyalizminin nasıl arkasına bakmadan kaçtığına resmiydi. Bu kadarı kafi!

Bütün bunlar dış politikaya ait gelişmeler elbette. Dış politika ise iç politikanın devamıdır. Öyleyse, oldukça kısa bir şekilde de olsa Amerikan emperyalizminin içindeki sınıflar arası ilişkilere değinmek lazım. En özet haliyle söylersek, Amerikan emperyalizmi bir iç savaşla karşı karşıya. Amerikan işçi sınıfı, yoksul ve ezilen halklarının Amerikan egemen sınıfına karşı verdikleri bir iç savaş.

Amerika'da iç savaş! Kapitalizmin ebediliğine iman etmiş liberaller ve uzlaşmacılar için bu söz ne kadar inanılmaz ve ürkütücü gelirse gelsin bir gerçektir, bir olgudur. Bize inanmalarına gerek yok. Amerikan emperyalizminin bekçiliğini yıllarca elde silah yapmış; şimdi ise emekli konumdan takip eden emekli generallerin sesine kulak versinler, geçeceği görmeleri için yeter. Ne diyordu şu fosil bekçiler, Biden'i uyarınlar? Kısaca şunu:

"Ulusumuz büyük bir tehlike içerisinde. 1776'daki kuruluşumuzdan bu yana hiç olmadığı kadar Anayasal Cumhuriyet olarak hayatta kalmak için mücadele ediyoruz. Çatışma; Sosyalizm ve Marksizm destekçileri ile Anayasal hürriyet ve özgürlük destekçileri arasındadır" Yine de bu son derece açık sözlerin Bilal'in anlayacağı bir çeviriye ihtiyacı var: Bu sözlerdeki "ulusumuz" kavramı Amerikan emperyalist düzenini anlatır. Yani tek elci kapitalist egemenlik büyük bir tehlike içerisinde. Peki tehdit nereden geliyormuş? Sosyalizmden! Haksızlar mı? Öncesi bir yana, George Floyd'un katledilmesinden bu yana dinmek bilmeyen ayaklanma ve devrimci kitle eylemlerine bakınca hiç de haksız olmadıklarını görürüz. İç savaş ve sosyalizm için mücadele Amerika'da, yani emperyalist-kapitalist sistemin kalbinde bir olgudur artık.

Dış politikadaki çöküşü ana çizgileriyle göstermeye çalıştık. Ancak dış politika kendi başına bir şey değildir. Dış politika, iç politikanın kaçınılmaz bir devamıdır. Çelişki içindedir. Kapitalizmi çözmekte olan şey, kapitalizmin kendi iç çelişkileridir. Amerikan topraklarında sürmekte olan iç savaş, Rusya ya da Çin'in marifeti değil, kapitalist üretim biçiminin tüm tarihsel gelişmesinin geldiği noktanın sonucudur. Kısaca, olabilecek en özet haliyle söylersek, kapitalist toplumlardaki üretici güçler, kendilerini bir kabuk gibi saran kapitalist üretim ilişkilerini her yerde, Amerika'da, Almanya'da, Fransa'da (bu ülkelerdeki generallerin korkularına ve planlarına göz atmakta yarar var) ve hemen hemen tüm bağımlı kapitalist ülkelerde çatlatıyorlar, kırıyorlar, parçalıyorlar. Üretici güçler artık bu kabuklara sığınıyorlar.

Mülksüzleştirilenlerin mülksüzleştirilmesinin çanlar çalıyor.

BURJUVALAR PANDEMİDEN BESLENİYORLAR

i.Cevat Çetiner

Marx Kapital'de, doğmakta olan sermayeye dair T.J.Dunning'in şu tespiti hatırlatır bize;

"... sermayenin, kargaşalıktan, kav-gadan kaçtığı ve ürkek olduğunu söylüyorlar ki, bu çok doğrudur; ama sorunu pek eksik olarak ortaya koymaktadır. Sermaye, kar olmadığı zaman ya da az kar edildiği zaman hiç hoşnut olmaz. Yeterli kar olunca sermayeye bir cesaret gelir. Güvenli bir %10 kar ile her yerde çalışmaya razıdır; kesin %20, iştahını kabartır; %50 küstahlştırır; %100 bütün insanal yasalari ayakları altına aldırır; %300 kar ile sahibini astırma olasılığı bile olsa, işlemeyeceği cinayet, atılmaya-çağı tehlike yoktur. Eğer kargaşa ve kavga kar getirecek olsa, bunları rahatça dürtükler. Kaçakçılık ile köle ticareti bütün burada söylenenleri doğrular..."

Kapitalist sınıfın doğuşunu anlattığı bu bölümü şu cümle ile bitirir Marx: "Sermaye tepeden turnağa her gözeneğinden kan ve pislik damlayarak geliyor."

Kapitalistlerin, kar hırsı ile motive olan soğuk kanlı katiller oldukları, covid pandemisiyle bir kez daha doğrulanmış oldu. Hem de ne doğrulanmış...

Covid pandemisi nedeniyle 3 milyon aşkın insan bir yılda hayatını kaybetti. On milyonlarca insan, hayatlarının geri kalanını, onarılmaz manevi ve maddi yıkımla yaşamaya mahkum hale geldi.

İnsanlık böylesine büyük bir felaketi yaşarken, kapitalistler tüm işkollarında olduğu gibi sağlık alanında da, nasıl daha fazla kar elde edeceklerinin, nasıl vurgun yapacaklarının, krizi nasıl fırsata çevireceklerinin peşine düştüler.

Kapitalistler, yıkıntılar altında can derdiyle uğraşan ve son nefesleriyle sesimizi duyan var mı diye haykıran insanların sesine kulak vermediler. Gereksinim olan tam ve etkin kapanmayı gerçekleştirmek için tüm toplumsal ilişki ve ku-

rumları seferber etmeye yanaşmadılar. Bunu yapmak yerine, ellerindeki tüm olanakları silaha çevirip emekçilerin kafalarına dayayarak, son kuruşlarına kadar el koyma, alınterini son damlasına kadar sömürme yarışına girdiler.

Bir yandan, pandeminin katkısıyla etki gücü artan işsizlik silahı ile işçilerin 15 dakikalık çay molasına -Koçların yaptığı gibi- el uzatmaya kadar vardırırdılar işi. Ya da fabrikalarını -Dardanel'de olduğu gibi- çalışma kampına çevirenler oldu.

Bir yandan da sahte maskeleri, dezenfektanları, ilaçları... ya da fahiş fiyatlarla yapılan satışları... ya da tedavi masrafları için talep edilen yüklü faturaları koydular emekçilerin önüne.

Peki ama bunlar kapitalist sınıfı kesti mi? Asla. Kapitalistler aşının vadettiği karlılığın kokusunu herkesten önce aldılar. Ve kan kokusu almış köpek balığı gibi çilgına dönmüş haldeler. Bu kar tutkusu ile küstahlşmada, bütün insani değerleri gözardı etmede ve milyonların ölümünü tezgahlamada kendi sınırlarını aşacaklarına da kimsenin şüphesi olmasın.

Daha aşının bulunma sürecinde, kapitalist sınıfın kanlı ve pis ruhu kendini gösterdi. Aşı çalışması yapan bilim insanları, patent hakkı denilen fikri mülkiyet hakkından vazgeçerek aşının üretimine dair tüm bilgileri insanlıkla paylaşmak yerine, ilaç firmalarına sattılar. Biontech aşısını geliştiren iki Türk bilim insanı, bu sayede 2 milyar dolarlık servetin sahibi oluverdi. Böylece, kapitalist düzen yani mevcut toplumsal ilişkiler (ekonomik, siyasal, hukuki, kültürel, dini vb.) ve bunların ifadesi olan kurumlar tarafından telkin edilen, krizleri fırsata çevirin mottosunun başarılı bir örneğini de vermiş oldular.

Burada bir parantez açıp, bu "bilim insanlarını" şimdiki tebrik mi edelim yoksa ayıplayalım mı, diye sormazsak olmaz.

Bilimi sermayeleri yapan bu insanlara imrenelim mi! Tıp fakültesinde okuyan gençlerimize, çocuklarımıza bilimi nasıl paraya tahvil ederek milyarlar kazanabileceğinin örnekleri olarak sunalım mı! Harika rol modeller deyip, çocuklarımızı, onlar gibi olma hedefiyle mi eğiteyim! Yoksa paraya insandan, insani değerlerden daha fazla değer verdikleri için lanetleyelim mi? En iyisi, ucu fabrikada çalışan işçiden mahalledeki esnafa kadar geniş bir kesime dokunan bu sorular ve yanıtları üzerinde durmayı başka bir makaleye bırakarak devam edelim.

Bilim insanlarını dahi akıl tutulmasına sürükleyen, kirleten para hırsının, ilaç tekellerini ne hale getireceğini siz hayal edin şimdi. Size yardımcı olmak için, birkaç rakamı hatırlatalım sadece.

Dünya yetişkin nüfusu yaklaşık 3 milyar civarında. Hepsinin aşılınması demek, bir yılda 6 milyar doz aşı demektir. Ki, aşının etkinliğinin süreli olmasından dolayı yılda iki kere aşılama öngörülüyor. Bu durumda, yılda 12 milyar doz aşı yapılacak. Bir doz aşının ortalama fiyatı 50 dolar. Yani yılda 600 milyar dolarlık bir pazar bu. Bırakalım %300, %100 kar elde etme olasılıklarını. Sadece %50 kar elde ediliyorsa, bunun anlamı, yılda 300 milyar dolar demek. Hem de her yıl elde edilebilecek 300 milyar dolar. Rahatça anlaşılacağı gibi kapitalistler, altın yumurtlayan tavuk bulmuş olmanın heyecanı içindeler.

Durum buyken, kimi aklı evveler de çıkıyor ve kapitalistlerden, insanlık adına bu kardan vazgeçmelerini talep ediyorlar. Bilim insanlarının birkaç milyar dolar için yapmadığı şeyi yani aşının üretim bilgilerinin tüm insanlıkla paylaşılmasını, tekeli sermayeden talep ediyor bu aklı evveler. Kapitalist düzeni, kapitalist sınıfı anlamamak için gösterilen bu ısrarlı çabaya şaşmamak elde değil.

Hele de Marx'ın, her gözeneğinden kan ve pislik akarak geliyor diye anlattığı sermaye, o günden bugüne kan ve pislikten koca bir deniz yaratmışken. Sadece iki dünya savaşında on milyonlarca insanın vatan, millet, din adı altında sermayenin kar hırsı yüzünden öldürüldüğünü bilmeyen mi var! Sadece bu topraklarda, toplumun ekonomik, siyasal, kültürel vb. gereksinmelerine karşı açtığı iç savaşla on binlerce insanı katlettiği ne çabuk unutuluyor. 12 Eylül darbesinin ardından 24 Ocak ekonomik kararlarının ardından az mı yazılıp çizildi. Daha yeni, Bolivya'daki darbenin arkasında E.Musk'ın Amerika'nın ve işbirlikçi sermayenin lityum kaynaklarına el koyma arzusu olduğu açıkça söylenmedi mi? Afrika'daki katliamların ardında, tekeli sermayenin yer altı zenginliklerine el koyma çabası olduğu az mı anlatıldı? İş cinayetlerinin, kadın cinayetlerinin ardında sermayenin kar ve egemenlik tutkusunu olduğu herkesin bildiği sırlar değil mi vb.

İşte bunlar ortadayken, insani değerler adına, sol adına, sosyalizm adına konuştuğunu söyleyenlerin, bu felaket karşısında ürettikleride politik, ilaç tekellerinden aşuya ulaşımı tüm insanlara açmalarını talep etmek. Gerçekten bunlara şaşmamak elde değil. Ama niye şaşıyoruz ki, ekonomik krizin faturasını kapitalistler ödesin demeyi, politika sananlar da bunlardır.

İlaç tekelleri değil bu karlarından feragat etmek, aksine bu karlarını katlayarak nasıl sürdürülür kılacaklarının peşine düşecekler. Covid virüsünün versiyonları, mutantları bitmeyecek. Hangisinin doğal evrimle, hangisinin kapitalistlerin kar hırsının yarattığı evrimle olduğu anlaşılamayacak. Her yıl yapılmasının ötesinde, zorlayıp yılda 2-3 defa tekrarlanması için çaba sarf edecekler. İlaç tekelleri, covid virüsünü yaşatmak için çaba sarf ederken, pazarlarına göz dikecek olası yeni rakip-

leri yok etmek için ellerinden geleni artlarına koymayacaklar. Patentler, bilim insanları satın alınacak, yok edilecek, bağımlı ülkelerdeki çalışmalarını durdurulması, sonuçsuz kalması ya da gereksiz hale gelmesi için ekonomik, siyasi her yola başvurulacaklar.

Bu kadar da olmaz, bu hastalık yüzünden kapitalist üretim ve dolaşım süreci de zarar görüyor, dolayısıyla bizzat diğer kapitalistler bunlara engel olur diyenler olacaktır. Böyle düşünenlerin anlamadığı, kapitalist üretim tarzının ta kendisidir. Kapitalist üretim tarzında, bir çok konuda kapitalist sınıfın genel çıkarları ile tek tek kapitalistlerin özel çıkarları arasında sık sık çelişki ve çatışma ortaya çıkar. Bu çelişkiler ve yarattığı yıkımlar, bu üretim tarzının bir parçasıdır.

Bu beladan kurtulmanın tek yolu var bu yüzden. Kapitalist özel mülkiyetin varlığına son vermek. Sermayenin varlığına son vermek. Üretimin kar elde etmek için değil; insani mutlu etmek, insanın maddi ve manevi gereksinmelerini karşılamak için yapıldığı bir toplumsal düzen kurmak. İnsanal bir toplum kurmak. Pandemi, her vesileyle bize bunu anlatıyor. Pandemi, aynı zamanda, ezilen ve sömürülen tüm toplumsal kesimleri, kapitalistlerin tüm manipülasyonlarını işlevsiz kılmak suretiyle bir araya getirecek, toplumsal devrim için gerekli koşulları olgunlaştırıyor.

İşçi sınıfının kapitalist özel mülkiyete, sermayenin varlığına ve egemenliğine karşı sesini yükseltmesi, tüm ezilen ve sömürülenleri kendi bayrağı altında insanal bir toplum yaratmak için toplanmaya çağırması için, koşullar hiç bu kadar uygun olmamıştı. Toplum, işçi sınıfının insanal toplum inşa etme çağrısını anlamaya ve yanıt vermeye hiç bugünkü kadar hazır olmamıştı.

Anmaya Polis Saldırısı Ve Gözaltı

Birleşik Gençlik Meclisleri'nin (BGM) devrimci önder İbrahim Kaypakaya ve Mayıs ayında ölümsüzleşen devrimcileri anmak için 18 Mayıs günü Kadıköy Süreyya Operası önünde yapmak istediği açıklamaya polis saldırdı. Çok sayıda kişi ters kelepçeyle gözaltına alındı.

Anmadan önce Kadıköy sokaklarını abluka alan polis, gazetecilerin çekim yapmasına engel olarak eylem alanından uzaklaştırmaya çalıştı. Polis, gazetecilere kimlik kontrolü yaparak görüntü almalarını engellemeye çalışması da kameralara yansdı.

"Mayıs şehitleri ölümsüzdür" sloganıyla ara sokaktan Süreyya Operası önüne çıkmaya çalışan BGM üyelerini ablukaya alan polis, darp ederek ve ters kelepçe yaparak çok sayıda kişiyi gözaltına aldı.

Gençler gözaltı saldırısında "Mayıs Şehitleri Ölümsüzdür", "İbrahim Kaypakaya Ölümsüzdür" sloganlarına devam etti.

Gözaltına alınanlar geç saatlerde serbest bırakıldı.

Hep Patronlar Mağdur

Ben 3 yıldır aynı işyerinde çalışan fabrika işçisiyim, bu üç yılda yaşadıklarımı anlatayım size.

Ha, neden aynı yerde çalışıyorsun bu şartlar altında diye sorsanız, sadece borçlarım yüzünden bir çok şeye katlanmak zorundayım. İki kızımın anemeye bakmam ve kendimi toparlamam lazımdı. Gerçi hangi yere gitsen çalışma şartları hep aynı, sömürülüyoruz.

3 yıldır aynı yerde çalıştım, bizlere verilen maaş, asgari ücret. Onun haricinde yol parası yok, AGİ'mizi patron cebe atıyor, iş olmadığı zamanlarda onu bile bizden kesiyor. O yetmezmiş gibi, pandemiden aldığımız parayı avans olarak yazdı, onu bile

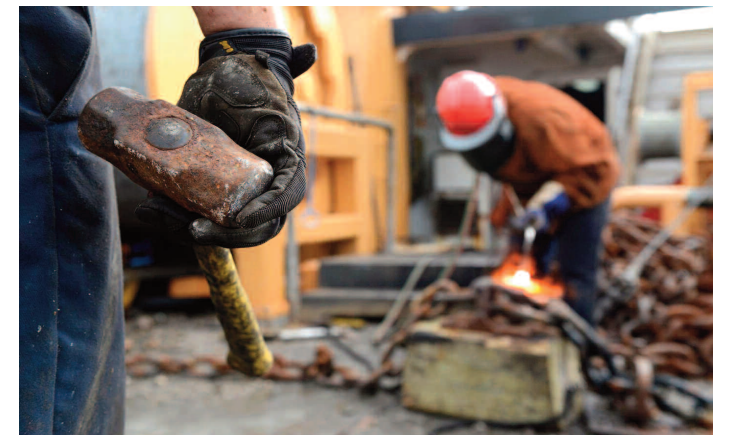
bizden kesti. 15 çalışacağımız yerde tam çalıştırdı, pandemi parasının üstünü vermesi gerekirken onun da üstüne yattı. Aldığımız asgari ücret yarıya düştü. Şikâyet ettığımız halde, gelenler hiç birşey yapmadan geri gittiler, hiç birşey olmamış gibi çalışmaya devam ettik. Devlet patronlardan yana her zamanki gibi. Olan gene biz işçilere oluyor.

Çalışma saatlerimiz 12 saat ve öğle yemek saatimiz yarım saat. Korona değil de, patronların sömürüsünden öleceğiz. Zaten bunu yapmaları açlığın en dibine itiyor bizi.

Ve sevgili patronum, oruç tuttuğunu söyledi, çay istemedi. Dedim, "abi o kadar hak yiyor-

sun, işçilerin haklarını. Oruç tutarak vicdanını böyle mi rahat ettireceksin. Benim olsun, diğer çalışanların ahi, senin boynuna bir ip gibi dolanacak ve biz işçilerin üzerinden kazandıklarını biz beduayla almayacağız. Sana karşı direnenek, bizden çaldığın haklarımızı bir gün gelecek söke söke geri alacağız. O gün gelecek, bu devran böyle dönmeyecek, sen de bunu böyle bil" dedim. Tabi bana kızgın bakışlarıyla baktı, ayrıldım yanından.

Biliyor musunuz, günlük 30 bine yakın para kazanan patronumuza zam dediğimiz zaman dediği kelime bize, "ben sizden daha mağdurdum" oldu. İkinci söylediğimizde de aynı şeyi söyledi, ben de dedim, "kazandığın

parayla sitede oturan sen, bense gecekonduda oturan. Sen kazandığın parayla eğlencelere giderken, biz evlerimize ekmeç götürmek için çabalarken, sen liks araba alırken biz minibüsle evimize yetişmeye çalışırken... Ama sen mağdursun öyle mi, haklısın. Hep siz mağdursunuz, biz zenginliğimize zenginlik katıyoruz. Biz suçluyuz, pardon"

dedim.

Patron ve işçi ilişkilerimiz böyle. Onlar mağdur, biz mağdur olamıyoruz onların gözünde. Ama buna bir son vermek gerekiyor. Bunun ilk adımını 1 Mayıs'ta atalım ve bizim günümüzde Taksim'e gidelim!

Gazi Mahallesi'nden Mücadele Birliği Okuru Bir İşçi

Bir Emek Cehennemi:

Moda Endüstrisinde Çocuk İşçiliği

len iş gücünü oluşturmalarıdır, çocuklar fabrikalarda çok düşük ücretler karşılığında ve şiddet görme tehlikesi altında çalıştırılıyorlar. Ama bildiğimiz şey şu ki kuvvet baskı veya tehditler yoluyla gerçekleşen bu emek sömürüsü; yediğimiz yemeklerden, kullandığımız, sahip olduğumuz her şeye kadar her yerde var.

Global Kölelik Endeksi'ne göre, moda endüstrisi dünyadaki modern köleliğin en büyük destekçilerinden biridir. Giyim, emek sömürüsünün en yoğun ol-

duğu ikinci sektördür. Çocuklar Benin'de pamuk tohumu üretiminden Özbekistan'da hasata, Hindistan'da iplik eğitmeden, Bangladeş'teki fabrikalarda kıyafetleri bir araya getirene kadar tüm farklı aşamalarda moda endüstrisindeki tedarik zincirinde çalıştırılıyor. Güney Hindistan'daki pamuk fabrikalarında ise kız çocukları, menstruasyon döneminde daha az üretken olduğu düşünülmesi sonucu, bu fabrikalarda yöneticiler menstruasyonlarını durdurmak için kız çocukların yiyeceklerine hormon konuyor.

Şirketler de, savunmasız oldukları için yetişkin işçilerden çocuk işçiliğini tercih ediyor. Çokuluslu Şirketlerin Araştırma Merkezi'ne göre; pamuk üretiminde ve hazır giyim fabrikalarında yetişkin işçilere düşük ücret verilmesiyle çocuk işçiliği arasında doğrudan bir bağlantı vardır. Araştırma Merkezi'nin hazırladığı raporda "Çocuk işçiliği yasaklanırsa, yetişkin işçilerin daha iyi ücretlerle pazarlık yapmalarına ve emek koşullarını iyileştirmelerine imkan tanınacak" denildi.

Bizler bilinçli yetişkinler olarak emeği sömürülen tüm çocukların sesi olup, kendi sesimizi de değişim yaratmak için kullanmak zorundayız. Emek sömürüsünün çocuk-geç-yaşlı veya cinsiyet ya da cinsel yönetim tanımadığı bu acımasız dünyada emek sömürüsünün kaynağı olan özel mülkiyete dayalı üretim ilişkilerinin egemen olduğu kapitalizmi görmemiz gerekiyor. Hem çocuk işçilerin hem de yetişkin işçilerin fakirlik döngüsünü kırmaya başlaması için daha iyi ve yeni bir dünyaya ihtiyaçları vardır. Yoksulluğun kaynağı olan, çocuklara iyi bir hayat, güzel bir gelecek sunmaktan uzak olan bu düzenin gerçek anlamda değişmesi gerekiyor.

Sistemin önümüze koyduğu ürünleri ne kadar almamaya çalışsak da bu devasa üretim zincirinin içinde modern çocuk işçiliği emekçilerden yana bir dünya kurulmadığı sürece çocuk işçi köleliği sürdürülmeye devam edecek. Ve emek sömürüsü, milyonlarca çocuk işçinin geleceğini yok etmeye devam edecek.

Bir DÖB'lü

Denizlerin Yolunda Zafere Kadar Devrim!

"Yenilirse bir daha denirim, ama Batista yenilirse işi biter" demişti Fidel. İşte devrim neferi, devrim öncüsü olmak böyle bir şeydi. Tıpkı Denizler gibi inançları uğruna ölümün eşliğinde bükülmeden duranları, var olduğundan beri tanır dünyamız.

12 Mart faşist darbesi ile başlayan dönem yaşadığımız toprakların üstündeki kararlığı daha da koyulaştırmıştı. Özellikle 1960'lı yılların ortalarından sonra giderek yaygınlaşan ekonomik, toplumsal ve siyasal kriz emekçi sınıflarda ve gençlikte ciddi bir rahatsızlık yaratırken, sermaye sınıfı yükselen mücadelenin önünü alabilmek için saldırılarını yoğunlaştırmıştı. 71 darbesi ile tutuklamalar, öldürülmeler, işkenceler günlük hal almış. Cuntacılar devrimimizin önderlerini idamla yargılamaktaydı. Mahirler Kızıldere'de Denizlerin idamını engellemek için girişimleri eylemde katledilmiş, Sinanlar Nurhaklar'da kuşatılıp öldürülmüş, Deniz, Yusuf ve Hüseyin ise idamla yargılanmaktaydı. Bu sürece gelene kadar gelin Denizlerin yolculuğuna birlikte bakalım.

Deniz'in lise yıllarında mahalleden arkadaşı olan Nurettin Demirdöven, o dönemle ilgili olarak şunları söylüyor. "Deniz'le en büyük zevkimiz, Selimiye'den başlayıp Moda burnuna kadar konuşa konuşa, tartışa tartışa gezmek ve daha sonra geri dönerek eve gitmekti. Bazen ben onu bazen de o beni bulurdu. Ev giriş katında, benim kaldığım oda da, yola bakan kısımdaydı. Deniz, bakarsın gelmiş, pencereye vurup 'Haydi, gidip gezelim' diye işaret ediyor. Bir yerde oturup kalkmaktansa daha çok gezmekten hoşlanırdık. Bazen yürüyüşe Çamlıca Tepesi'ne çıkardık. Orada da ben, Deniz, Erim, ara sıra balıkçı İsmail katılır, gidip piknik yapardık. Para durumumuza göre şarap, peynir, salam alır 3-4 saat eğlenirdik. Bazen paramız çok olunca boğazda bulunan lokantalara gider balık yerdik. Daha sonra Deniz öğrenci hareketinde öne çıkınca bunları yapmaya zamanımız kalmadı."

Bir başka yerde yine lise yıllarıyla ilgili Deniz şunları söyler: "Okul hayatımda disiplin kurullarına verildiğim olay-

ları pek mühimsemediğim için hatırlamıyorum. Bunlardan İstanbul Bilir Koleji'nde iken ders boykotu yapmaktan bir hafta uzaklaştırma cezası aldım. Haydarpaşa Lisesi'nde de 1 sene kayımlıydım." Üniversiteye ilk 1965-66 yılında İstanbul Hukuk Fakültesi'ne girer ve orada da öncülüğünü gösterir ve öğrenci mücadelesinde en ön saflarda yer alır birçok eylem gerçekleştirebilir ve okuldan atılır. Daha

bitmek bilmeyen birçok anları vardır Denizimizin, fakat hepsini şu an buraya sığdırmamız da hepimiz biliyoruz ki büyük bir devrimciydi, büyük bir savaşçıydı.

Yusuf Aslan 1947 doğumludur. Yozgat Çekerek ilçesi, Kuşsaray köyüne kayıtlıdır. Çocukluk dönemi Ankara Dikmen'de geçer, ilkökula da burada başlar. Çocukluk yıllarına dair babası Beşir Aslan şöyle bir olay anlatıyor. Üzerlerine köpek saldırıyor, Beşir Aslan kolunu kapıyor köpeği uzaklaştırmaya çalışıyor, ama daha ilkökul çağında olan Yusuf Aslan eline aldığı bir değnek köpeğe bir yandan müdahale eder, bir yandan da bağırır. Tehlikeli ve saldırgan köpek Yusuf'un bu cesur tavırdan korkup kaçar.

Yusuf ODTÜ Fizik bölümünde okumaya başlar. Birinci sınıftayken ilk tutuklanması gerçekleşir. Türkiye'ye gelen Amerikan temsilcisini protesto eden öğrencilere polisler azgınca saldırısında kendini kavganın önüne atar ve burada gözaltına alınır. Bundan sonra sosyalizmi öğrenmek için okumaya araştırmaya başlar. Giderek mücadelede aktifleşir.

Hüseyin İnan, Kayseri Sarız'dan bir esnafın oğluydu. Daha çocukken babası okuldan sonra dükkana yardımı gelme-

sini istediğinde "Ben tüccar olmak istemiyorum" diyordu. Lisede ise aynı şey söylendiğinde cevabı daha bilinçliydi, "Ben bu düzenin adamı olmayorsunuz bu bana uygun değil." 1966'da ODTÜ öğrencisidir artık. Öğrenci hareketi içinde militanlığı, sürekli okuyan, araştıran yapıyla, bütün eylemlerde inisiyatif almaya, arkadaşları arasında saygın bir yer edinir. Babası Hıdır İnan,

mal almak için Ankara'ya gittiğinde Hüseyin'i görür, fakat annesi onu uzun zamandır görmediği için ona eve gelmesini önerir. "Eve gelmem, çünkü kendimi adadığım dava var. İleride en ağır cezamın verileceğini biliyorum. Beni şimdi den unutmaya çalışın, kendinizi hazırlamış olursunuz." Babası radyodan Antep yolunda Filistin'den dönen gençlerin yakalandığını ve Hüseyin'in ismini duyar ve apar topar Antep'e gider, savcı onları Diyarbakır sıkıyönetime sevk edildiğini söyleyince de Diyarbakır'a gider. Hüseyin tutuklanır ve araca bindirilirken görür babası, sonra cezaevinde görüşürler. Hüseyin'le tutuklanmalar arasında Sinan Cemgil ile Kadir Manga da vardır. Hüseyin çok dövüldüklerini ama kimsenin konuşmadığını ve birçoğunu ajanlaştırmaya çalıştıklarını söyler ve bu durum kısa sürede basına duyurulur.

Ve aradan zaman geçer, olaylar akıp gider. Fırtına yüklü kısacık zaman dilimi, eylemler, silahlı mücadele, gel git yakalanırlar, vururlar, dşerler toprağa. Tekelci sermaye ve onun devlete karşı mücadele ettiği için Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan ve Hüseyin İnan burjuvazi tarafından idam edilirdi.

Ölüm seni yanıltmasın... Usanma hayata yaraşan sesi aramaktan

Her kuşun palazlandığı bir yuva vardır,

Her dal güneşin ve rüzgarın avuçlarında

Kendi hevesince boyanır; Çünkü yaşaması gerekiyor bir şeylerin

Bir şeylerin bir şeylerin: senin olan.

İşte 3 fidanımızın kısaca hayatlarından sığdırabildiğim ufak yolculuk böyleydi. Devrimimizin öncülerinin açtıkları yolda bizlerin de Deniz, Yusuf, Hüseyin gibi canla başla devrim uğruna emin adımlarla yürümesi gerekiyor.

Deniz Gezmiş'in adı ve mücadelesi gün geçtikçe geniş kitlelere yayılıyor. İşçiler, öğrenciler, ezilen halklar kendini onunla özdeşleştiriyorlar. Denizlerden ne zaman bahsedilse emekçilerin, gençlerin gözlerinde amansız ışıklar beliriyor. Bu topraklarda yaşayan milyonlarca insan büyük bir sevgiyle bahsediyorlar onlardan.

Kitlelerin Deniz'e, Yusuf'a, Hüseyin'e ilgi duymaları, onları araştırmaları aslında halkın devrimci olana ilgi duyduğunun yani kitlelerin de devrimcileştiğinin göstergesidir. Denizlerin mücadeleye atılmalarının ve katledilmelerinin üzerinden yaklaşık 50 yıl geçmiş olsa da Denizlerin açtıkları devrim yolu hala bizlere örnek oluyor. Devrimci iradenin, devrimci kararlılığın ve üretin düşmanın üstün gücüne bakılmaksızın düşmana karşı savaşabileceğinin göstergesidir. Onların açtığı yol bugün bizlere bir meşale gibi ışık tutarken işçilerin eylemlerinde, Kürt halkının yanında, gençlerin içinde her yerde devrimci üretti, onların militanlığını ve girişkenliğini sahiplenerek ve bu mücadeleyi büyüterek yoldaşlarımızın bize devrettiği bayrakları onlara yaraşır bir şekilde taşıyoruz ve taşımalyız. İşçiler ve emekçilerle yan yana, omuz omuza mücadele etmeliyiz, çünkü Engels'in de dediği gibi "Yoksulların bağrında saklı sosyalizmi" açığa çıkarmak, onu belli belirsiz bir sezgi, bir uzak özele ve hayal olmaktan çıkarıp, ulaşılabilir berrak bir hedef haline getirmeliyiz.

Tanya

ERİME DAĞILMA SARMALI

Umut Çakır

Emekçi sınıfların, kadınların, öğrencilerin büyük öfke birikimi kabından taşıyor, dalgaları kıyıyı dövmeye başlıyor. Cüretli, baskı tanımayan, kavgacı bir eylemler dalgası yayılıyor. Bu çalkantı, iktidarı ve muhalefetiyle, burjuva dünyanın dengisini bozuyor. Kurumsal işleyiş dağılıyor, tüzükler yerlerde sürünüyor, yöneticiler kırkını doldurmadan koltuklarından oluyor. İktidardaki dahil, bütün burjuva partiler, sokaktaki çalkantıdan uzak durarak kendilerini işlevsizliğe, etkisizliğe mahkum ediyorlar. Bu ortamda, burjuva muhalefeti bile, bir iktidar değişiminin ancak olağanüstü şartlarda mümkün olabileceğine dair gerçeği ve ne yapsalar bu gidişatı önlemeye güçlerinin yetmediğini anlamaya başlıyorlar.

Öfkenin yarattığı çalkantıdan dinci faşist iktidarın payına düşen, hızlı ya da yavaş, bir sona doğru gittiğini görme paniğidir. Ancak burada, bir noktayı açıklığa kavuşturmak gerek: bu sonun bir seçimle geleceğine dair endişesi yok dinci faşizmin. Aksine bu konuda gayet rahatlar. Aksi takdirde, ölümlü salgının herkesi perişan ettiği bu ortamda, ısrarla kin ve öfke doğuracağı bile bile, "le-baleb" kongreler toplamazlardı. Halkın yoksulluğuyla açlığıyla dalga geçmezlerdi. Eğer kaderleri bir seçimle çizilecekse, bunu kendi lehlerine çevirecek büyük imkanlara halen daha sahiptir dinci faşizm. Kritik makamlarını elinde tuttuğu kocaman bir devlet aygıtı, hesap vermektan muaf Hazine ve kamu bankaları, borazanlıktan başka hiçbir işlevi kalmamış tekeli faşist basın, hepsi emirlerine amade. Daha büyük turplarsa henüz heybede. Altı yaşında bir çocuğun bile rahatlıkla görebileceği bu noktada üzerinde, daha fazla durmaya gerek yok.

Dinci faşizmin sonunun, ancak bir ayaklanmayla geleceğine dair o belli belirsiz sezgi, cüretle ortaya atılan kavgacı kitleler sayesinde, daha geniş emekçi yığınlarda, kesin bir kanaat konumuna yükseliyor. Giderek genel kabul görmeye başlayan bu nokta üzerinde de daha fazla durmaya gerek yok. Bir yanda dinci faşizm, diğer yanda devrimci halk kitleleri, sonucu belirleyecek nihai kapışmanın hazırlığı içinde.

Bütün bu alanlarla iç içe, üzerinde durmak istediğimiz mesele şu: Dinci faşizmi bir sona doğru çeken süreçte, başka dinamikler de iş başında; öyle ki, dinci faşist iktidarın çevresinde kümelenen sermaye bloku, iç kapışmaların ve dağılma riskinin tehdidi altındadır. Dinci faşizm, moda haline gelen söylemle, beşli müteahhit çetesinin değil, çok daha geniş sermaye gruplarının bileşimidir. Ve bu grupların çıkarları şimdi ciddi biçimde çatışıyor. İktidar, hangi yöne doğru bir adım atmaya kalksa mutlaka bir grubun nasırına basmaktan kurtulamıyor.

Daha önce de belirttiğimiz gibi, dinci faşizmi farklı çıkarlara sahip sermaye gruplarının tekeli partisine dönüştüren, bizzat tam ilhaktır. Bu yüzyılın başında devasa adımlarla ilerletilen tam ilhak, iç pazarın bütünlüğünü bozdu. Geçmiş zamanlarda, büyük sanayiye elinde tutanlar ihracata da damgasını vurur, buradan elde edilen döviz sayesinde ithalat beslenirdi. Perakendeyi, inşaatı, tarımı, vs. hepsini bu döngü belirledi. Tam ilhakla beraber bütünlük bozuldu. İç pazara adeta kürek kürek saçılan döviz kredisi yoluyla, ithalat ihracata bağımlılıktan, ticaret de sinai üretimden görece uzaklaşarak kurtuldu. Tüm bu faaliyetleri, birbirine bağımlılıktan kurtaran ara havuz, kredi havuzudur ve bozulan iç pazar dokusunu işlevli halde tutmaya yarayan tek araçtır. Ve şimdi o havuz kupkuru. O nedenle, farklılaşan tekeli sermaye çıkarları, hızla bir çatışma noktasına vardı.

Tekeller arası kızışan çatışma, şimdilerde devletin kritik noktalarında koltuklar kapma kavgasına vardı. Çünkü şu an için, birikimi sürdürmenin en güvenli alanı, Hazine'nin talan edilmesidir. Salgın ve krizle beraber iyice kızışan kavgaya, dinci faşizmin iktidar blokunda gedikler açmaya başlıyor. Çünkü, koltuk kapma yarışında geriye düşen, rakibini "sızdırma" haberlerle kepaşe etmekten çekinmiyor. Sarıklı amiraller, bagajından para balyaları boşaltanlar, kokain çekenler; daha neler göreceğiz kim bilir? İfşaatlar, ittifakın iç birliğini fena halde zorluyor.

Meselenin bu noktasında, sosyal medyanın kamuoyu oluşturma gücü devreye giriyor. Dinci faşist iktidara karşı derin bir öfke ve kin besleyen milyonların, çok cesurca ve etkin kullandığı sosyal medya, iktidar blokundan sızan her ifşaat, sarsıcı bir skandala dönüştürüyor. Genel geçer bir laf var: Bu memlekette her şey olursun ama rezil olmazsın diye; kepaşeliği ortalığa saçılanların pişkinliğine diyecek yok. Ama mide bulandırıcı bu pişkinlik dolu sahnenin altında, seyrirciler arasında bu kepaşelikler daha ciddi sonuçlara gebebilir.

Dinci faşist iktidara, ideolojik saiklerle değil, ama iki yakasını bir araya getirebilmek türünden mikro çıkarlarla bağlı olan, çok fazla sayıda emekçi var. Onlar, diğer emekçilerden ayrı, tecrit edilmiş mekanlarda yaşamıyorlar. Aynı fabrikada, aynı tezgah başında çalışıyor, aynı mahallede oturuyor, aynı marketten alışveriş yapıyorlar. Kutuplaşmanın bizzat yığınlar içinde, açıkça düşmanlık seviyesine trmandığı politik iklimde, açığa çıkan her kepaşelik, dinci faşizme mikro çıkarlarla bağlı olanların sosyal ilişkilerini ciddi biçimde sarsıyor. Erime-deki yavaşlığın tersine, dinci faşist tabanın etkinliği çok daha hızlı azalıyor.

Taban etkinliğinin azalışı, seçime dair kaygıları büyütse de, dinci faşizm açısından, bu kaybı telafi edecek imkanlar yok değil. Toplum içinde azalan etkinlik, pekala devletin kılcal damarlarına dek yayılan etkinlikle telafi edilebilir. Öyle de oluyor. Toplumsal tabandaki etkinliğini yitiren sermaye güçleri, bu telafi imkanını hızla değerlendirmeye girişiyorlar. Ve böylece, artık kendi kendini doğuran bir sarmal işlemeye başlıyor: kuruyan para havuzu çıkar çatışmalarını kızıştırıyor; kızışan rekabet ifşaatları tetikliyor; her ifşaat tabanın etkinliğini sınırlıyor; ve bu sonuç, en baştaki çatışmayı bir üst seviyeye taşıyor. Dinci faşizm bu sarmaldan kendini sıyrıp alamıyor.

Devrim açısından bu sarmalın önemi, kuşkusuz gözardı edilemez. Hele ki, nihai bir kapışmaya dolu dizgin gidildiğini bilen devrimci yığınlar için, dinci faşizmin kurtulamadığı bu sarmal, on milyonlarca emekçi arasında kin ve nefret tohumlarını ekmek yolunda pek çok fırsat sunuyor. Sızdırılan her kepaşeliğe dair öfke dolu milyonlarca mesaj, devrimci yığınların bu fırsatı değerlendirdiğine kanıttır.

Şunu bilmekte fayda var: emekçi halklar, kendi anketlerini kendileri yapar. Dinci faşizmin toplumda ne kadar karşılık bulduğunu anlamak, şimdi eskisinden daha kolaydır. İktidarın körüklemesinden çok, temel sınıf dinamiklerinin sürüklemesiyle, kutuplaşmanın açık düşmanlığa evrildiği bu aşamada, devrimin ve karşı-devrimin tabanı, duygu ve tutumlarını gizleyemiyor. Bugünlerde her fabrika, her işyeri, her sokak, güncel gelişmelere ilişkin politik tartışma sahası olarak işliyor. Bu sayede devrimci sınıflar, düşman saflarında keşif yapabiliyorlar.

Tüm olay ve gelişmelere, bir ana muharebenin kuralları damgasını vuruyor. Bu ana muharebeyi, "Herkes kendi talebini haykırсын!" diyerek, bir siper savaşına geri döndürmeye çalışanların vay haline! Böylesi genel bir kapışmanın tek bir hedefi olabilir: İktidarın fethi...

Bir FARC Lideri Daha Öldürüldü

FARC liderlerinden Jesús Santrich, 17 Mayıs günü Kolombiya-Venezuela sınırında bir çatışmada öldürüldü..

Tam ismi Seuxis Paucias Hernández Solarte olan Jesús Santrich 2016'da Kolombiya hükümeti ile FARC arasında imzalanan barış görüşmesine katılmış, ancak gelişmeler üzerine 2019'da Yeni Marquetalia olarak yeniden silahlanmıştı. Kolombiya hükümetinin başına ödül koyduğu Santrich, bir süredir Venezuela'da idi.

Kolombiya Savunma Bakanlığı ilk olarak, Santrich ve arkadaşlarının FARC'ın bir başka kolu ile çatışarak öldüğünü ilan etti. Ancak Yeni Marquetalia yaptığı açıklama ile Santrich'in Kolombiya devlet başkanı İvan Dugue tarafından bizzat görevlendirilen "Kolombiyalı komandolar" tarafından pusuya düşürüldüğünü söylediler. Söylenene göre "Suçtan sonra, katiller sol elinin küçük parmağını kesti. Birkaç dakika sonra, o yerin yakınında, komandolar Kolombiya'ya giden sarı bir helikopterde çabucak çıkarıldı"...

Son aylarda Kolombiya sınırından Venezuela'ya geçen faşist çetelerle Venezuela ordusu arasında çatışmalar yaşandı sık sık. Hatta geçtiğimiz hafta 8 Venezuela askeri yaşanan çatışmalarından bu paramiliter faşist çetelerce esir edilmişti. Ve Yeni Marquetalia, iki aydır Venezuela topraklarında, Arauca Nehri kıyısında, Kolombiya ve Venezuela sınırında çetelere karşı savaşıyordu.

Santrich, Kolombiya hükümeti ile yapılan barış görüşmelerinde önemli rol oynadı. Gerek hükümetin gerek paramiliter çetelerin silah bırakan gerillalara ve halk önderlere saldırıları

sürerken, kongre üyesi olarak görevlendirildi. O ise, Kongre yerine ormana döndü ve 2019'da Havanalı müzakerecilerden biri olan Iván Márquez ile birlikte silaha sarıldı yeniden.

Ve boynundaki kefiyesi ile bir video yayınladı. Marquez'in buradaki sözleri olayı özetliyordu: "Hiçbir zaman ideolojik olarak mağlup olmadık veya mağlup olmadık. Bu nedenle mücadele devam ediyor. Tarih, tekrar silahlanmaya zorlandığımızı sayfalarına kaydedecek". Başına 620.000 dolarlık bir ödül konan 53 yaşındaki Santrich güçlükle görebiliyordu. Koyu renk gözlükler takıp bastonla yürüyebiliyordu.

Santrich'in ölüm haberini Venezuelalı kaynaklar ya da Yeni Marquetalia henüz resmi olarak teyit etmedi.

EIPeriodico ve EIPais'ten derlenmiştir

MÜCADELE BİRLİĞİ

Mücadele Birliği Gazetesi / Sayı: 118 / 26 Mayıs - 9 Haziran 2021 / Yayın Süreli Dağıtım Sahibi: Yeni Dönem Yayıncılık Basın Dağıtım Eğitim Hizmetleri Tanıtım Org.Tic.Ltd. Şti. Adına: Gamze Nihal İYİDOĞAN / Adres: İskenderpaşa Mah. Sofular Cad. No: 8/3 Fatih - İSTANBUL / Tel-Fax: 0 (212) 533 32 57 / Sor. Yazı İşl.Müdürü: Gamze Nihal İYİDOĞAN / Baskı Yeri: Alesta Ajans Basım Medya ve Bilgi Teknolojileri San.Tic.Ltd.Şti - Davutpaşa Cad. Güven İş Mekezi No:83 D Blok D.349 Topkapı - İSTANBUL / Tel 0 212 5012120

www.mucadelebirligi10.net info@mucadelebirligi.net
www.facebook.com/MucadeleBirligiGazete mucadelebirligi@gmail.com
www.twitter.com/mucadelebirlig3 mucadelebirligi@hotmail.com

Taksim'e Doğru Attığımız Her Adım

İlk deneyimler insanın hayatında hep iz bırakır ve unutulmaz. Ben de bu yüzden ilk kez yaptığım, katıldığım şeylerin güzel geçmesini isterim.

Ama maalesef 2 yıl önce, 1 Mayıs için Taksim'e ilk çıkışım beklediğim gibi olmamıştı. Sonuçta Taksim'e girilmesine izin verilmeyordu, bu yüzden meydana kadar gitmeyi çok beklemiyordum tabi, ama hiç değilse bir çaba sarf edeceğimi ve direneceğimi düşünüyordum. Fakat daha Taksim'in girişinde polis o kadar hızlı davranarak bazı arkadaşlarımızı gözaltına almıştı ki, benim bunu yapmama fırsat vermemişti bile.

Bu sene her ne kadar 1 Mayıs için planlanan ve çok iyi yürütülen hazırlık çalışmalarına katılısam ve içimde o gün Taksim'e ulaşmak gibi bir

hırs olsa da, yaşadığım kötü deneyim biraz umudumu zayıflatıyordu. Çünkü yine aynı şey olursa, emeğimiz boşa gider diye düşünüyordum.

Özellikle bu yıl pandemi dolayısıyla tam kapanma dönemine denk gelmesi moralimi daha da bozmuştu. Ulaşım vb. sıkıntılarımız olacaktı, ama biz el ele vererek hepsinin üstesinden gelerek 1 Mayıs'ta Taksim'e ulaşmak, barikatı aşmak için yola çıktık.

Polis saldırısı çok gecikmedi tabi, ama birkaç arkadaşımızla polis saldırısından sıyrılıp Şişli Merkez'den Osmanbey'e kadar pankartımız ve sloganlarımızla yürüyerek beklediğimizden çok daha fazlasını başardık.

İlk katıldığım 1 Mayıs'ta fazla heyecanlanmamışken, bu sene Taksim'e doğru attığım her adım beni inanılmaz heyecanlandırıyordu. Çünkü çok istediğim bir hedefim vardı ve her şey yolunda gidiyordu. Arkadaşlarımla bir yandan Taksim'e yaklaşmanın heyecanını bir yandan 1 Mayıs'ın coşkusunu yaşarken ve paylaşırken polis bizi de gözaltına almak için saldırıda bulundu ve eylemimizi sonlandırmak zorunda bırakıldık. Böylelikle ben de ilk gözaltı deneyimimi yaşamış oldum.

Taksim'e tam anlamıyla ulaşamamış olsak da yasaklara rağmen bizim Taksim'e ulaşmak için çaba sarf etmemiz ve başarıya yaklaşmamız bana gurur verdi.

Liseli Bir DÖB'lü

"Bu 1 Mayıs'ta Birleşik Mücadele Kazandı"

Merhabalar, ben de 1 Mayıs'ta gözaltına alınanlardan biriyim.

Bu 1 Mayıs, birleşik mücadelenin ruhunu daha fazla yaşadığımız ve faşizmin hiçbir yasağının, saldırısının mücadelemizi engelleyemeyeceğinin, bir adım dahi geri attıramayacağının kanıtı oldu.

En devrimci duygularımı yaşadığım bir gündü. Faşistlerin saldırılarına aldırış etmeden sloganlarımızı atmamız, ajitasyonlarımızı çekmemiz, o acısız yumruklarımızı coşkuyla savurmamızı engelleyemediler. Gözaltındaki tavrimiz, düşmana aman vermeyişimiz ve kazan-

manın sevinciyle ilk 1 Mayıs'ımı yaşadım.

Gerçekten bu 1 Mayıs'ta kazandık, bu 1 Mayıs'ta birleşik mücadele kazandı. Ben 1 Mayıs'ta Denizlerden, Sinanlardan, Kenanlardan, Sibellerden ve sayamadığım tüm yoldaşlarımla cüretini, uzlaşmazlığımı, militanlığımı kuşandım ve 1 Mayıs'a böyle çıktım. Bu düşünce "Yaşasın 1 Mayıs!" sloganları attığımda, bizleri engellemeye çalışan faşistlerin kalkanlarının ardında kalan korku dolu gözlerine bakarak attığım her adımda, gözaltında düşmana taviz vermediğimde ve 1 Mayıs günü boyunca bana çok güç verdi.

Bu 1 Mayıs birleşik mücadelenin ilk zaferi oldu ve Birleşik Mücadele Güçleri ile Birleşik Gençlik Meclisleri, Türkiye ve Kürdistan halklarının birleşik mücadelesini omuzlayarak, devrimin odağı olma hedefi ile adımlarını zafere kadar atmaya devam edeceğini söylemiş oldu.

Bizim yapmamız gereken bu kazanım sevinciyle daha fazla çalışmak, daha fazla örgütlenmek ve gelmekte olana hazırlanmaktır.

Zafere kadar daima...

İstanbul'dan Liseli Bir DÖB'lü

Aynı Heyecan Ve Öfkeyle Sonraki 1 Mayıs'a

İlk kez 1 Mayıs'a katılacağımdan ve ilk kez gözaltına alınacağımdan dolayı içimde çok büyük bir heyecan, az da olsa korku vardı. Ama yoldaşlarla 1 Mayıs'ı beklediğimiz günlerde geçirdiğimiz güzel zamandan dolayı bütün korkum geçmiş ve heyecanla eyleme hazırlanıyorduk.

Eylem yerinde hemen önlüklerimizi giyip pankartımızı açıp yürümeye başladık. Kısa bir süre sonra hemen saldırmaya başladı polis tabi ki. Sonuna kadar direndik.

Gözaltı aracına alındıktan sonra içeride polis, basım önünde yapamadığı işkenceyi yapmak için bizi bekliyordu. Daha sonrasında öğrendik ki 2 kadın yoldaşımız polisin saldırısından sıyrılıp Şişli'den Osmanbey'e kadar eylemimizi sürdürmüşler. Beraber hastaneye, oradan nezarethaneye götürüldük.

O kadar sorumsuz bir işleyiş var ki polis has-

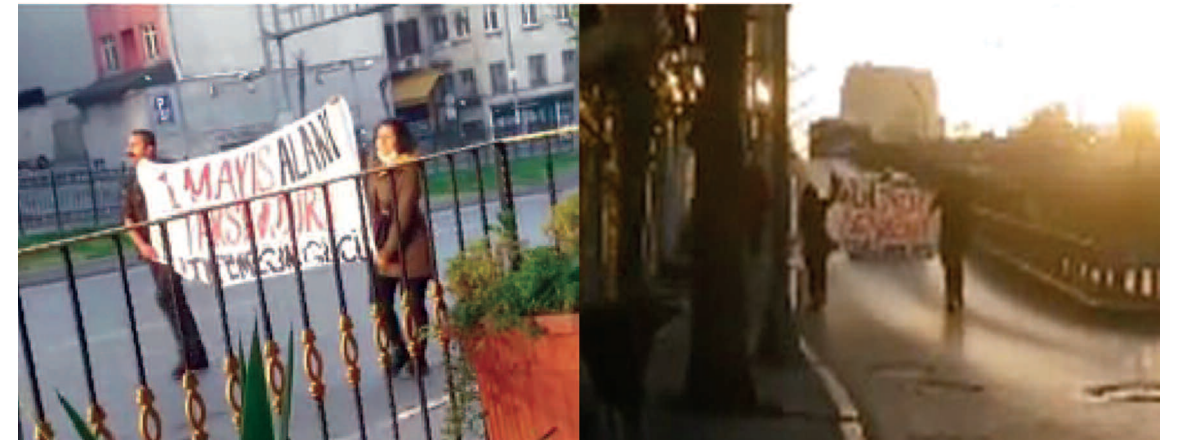

tane de doktorun görevini düzgün yapmasını engellemeye çalışıyor. Sonrasında ben ile bir yoldaşım gözaltına alındıktan 7 saat sonra çocuk büroya götürüldük. Polisin baskısı, küfürleri, aşağılayıcı tavırları serbest bırakılana kadar sürdü tabi ki. Ama biz biliyoruz direne direne kazanacağız!

Aynı heyecan ve öfkeyle sonraki 1 Mayıs'ta görüşmek üzere Taksim.

Liseli Bir DÖB'lü

1 Mayıs Üzerine

Değerli sınıf yoldaşlarım, bir 1 Mayıs'ı daha geride bıraktık. Proletaryanın savaş günü olan 1 Mayıs'ı tam anlamıyla sınıfın öncülerini ilericileri, faşizmin barikatını yıkmak için kararlıydı; hedefini açıklamıştı. Haftalar önceden reformist tavırlara karşı, önce söylediğimize kendimiz inanmalyız diyerek, İstanbul için "Taksim" demiştii.

Günler kala, umudunu sendika konfederasyonlarına bağlayıp, sonunda her zamanki uzlaşmacı tavırlarıyla karşı karşıya kalan devrimci ilericiler kurumlarından da "Taksim" diyenler oluşmaya başlamıştı.

Burada mutlak değinmemiz gereken durum, kesinlikle sendikaların "Taksim" deyip içinde işçi olmayan sendika bürokratlarının bir ekiple polis kurtajıyla Taksim Meydanı'na ve Kazancı Yokuşuna karanfil bırakarak işçi sınıfının sorunlarını sıralayıp uzlaşmacı halleriyle sermayeden dilenmesi başlı başına alçaklıktır. İşçi sınıfının ve devrimci sendikalar tarihine de ihanettir.

Şunu unutmamak gerekir ki, işçi sınıfı mücadelesinde tüm dünyada öncü, ilerici ve devrimci işçiler böyle uzlaşmacı sınıf düşmanlarını teşhir etmiş, onlara rağmen, bedelini ödeyerek ve sınıfa ödeterek doğru yolu göstermişlerdir. İşçi sınıfı kendine yapılan iyiliği de ihaneti de asla unutmaz. Neyse ki bizi şaşkırtmayanlar yine şaşkırtmadılar.

Burjuvazinin ve iktidarının 29 Nisan - 17 Mayıs arası tam kapanma talimatını başından beri tanımayan ilerici kurumlar, "Bizler işçiyiz çalışmamıza engel yoksa kavgaya da engel yok demektir" diyerek, "kimse bizi irademizden vazgeçiremeyecek" diyerek propagandasını en iyi şekilde, afişlerini pankartlarını asarak yaptı. Ve 1

Mayıs'ta güneşin doğuşunu beklemeden, şafak baskını ile öncü işçiler "1 Mayıs Alanı Taksim"dir pankartıyla Tarlabasından Taksim'e yürürken, "Taksim Kızıldır Kızıl Kalacak", "Taksim'de Düşene Dövüşene Bin Selam", "Yaşasın 1 Mayıs, "Biji Yek Gulan", "Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar Herşey Emeğin Olacak" sloganlarıyla inletiyor, işçi sınıfına yol gösteriyor.

Daha sonra Sıraselviler'den, Osmanbey'den, Mecidiyeköy'den, Kazancı Yokuşu'ndan, Gayrettepe'den, Beşiktaş'tan önce işçiler yürümeye başladı Taksim'e. Tabii o saatlerde Taksim'e yürüyen önce ilerici devrimci işçiler darp edilerek işkence ile göz altına alınırken; DİSK, KESK, yancı-yancı sendika bürokratları polisin eşliğinde meydana karanfil bırakıp isteklerini yalvarıyorlardı.

Değerli sınıf yoldaşlarım, bu 1 Mayıs'ta bu durumun öne çıkması umut verici. İşçi sınıfının cüretle en öne atılanlarına selam olsun. Tüm yasaklara rağmen, tehditlere karşı yumruğuyla sloganlarıyla bu korkusuz proleterya, tarihine en iyi cevabı verecek olanlardır. Böyle ahlaksız, böyle çürümüş ve yozlaşmış bir dönemde işçinin canının zengininin ayakbaskısı kadar bile değer görmediği bir dönemde, başkaldırmak onurdur.

1 Mayıs bayram değil, kavga gündür. Bizden çaldıklarını almak için savaş gündür. 1 Mayıs'ta kavgaya omuz veren yoldaşlarımızın yüreğinden öpüyorum. Her günümüz 1 Mayıs kavga günü gibi hareket edip, politik bir tavırla mücadele etmeliyiz.

Yaşasın 1 Mayıs, Biji Yek Gulan!
Yaşasın İşçilerin Savaş Günü
Öncü İşçiler Öne En Öne!

İTK'n Bir İşçi